

Hak ve Millet Davasının Sesi

UYANIS

YIL: 3 SAYI: 36 AĞUSTOS 2026

ÇERÇEVE YASA: KANSERLİ HÜCRE YASASI MI?

MİLLÎ İRADE Mİ,
EMPERYAL HESAPLAR MI?

Hak ve Millet
Davasının Sesi
UYANIS

İmtiyaz Sahibi
Millet Derneği Adına
Genel Başkan
Cuma NACAR

Yıl:3 Sayı:36
Yayın Tarihi: 25.08.2026

Genel Yayın Yönetmeni
Selami YILDIRIM

Grafik Tasarım
Aykut ÖZDEMİR

İletişim

✉ bilgi@uyanisdergisi.com.tr
🌐 uyanisdergisi.com.tr
📷 uyanis_dergisi
📺 Uyanış Dergisi
📞 Uyanışdergisi
✉ @uyanisdergisi

Yönetim Yeri
Molla Gürani Mah. Erseven Sokağı
No: 3 Kat 5 D: 9, 34093
Fatih/ İstanbul

**Gelen yazılar yayınlansa da
yayınlanmasa da iade edilmez.**

**Yazıların sorumluluğu yazara aittir.
Yazılara telif ücreti ödenmez.**

**Yayın kurulu yazılarda değişiklik
yapma hakkına sahiptir.**

**Yayınlanan yazılar kaynak
gösterilerek yayınlanabilir.**

Bu Sayıda

Cuma NACAR / Başyazı	4
Ali Kamil YILDIRIM / Vekil Güçler Girdabında Türkiye	6
H. Ali ÖZDEMİR / Çerçevenin İçindeki Af Yasası	8
Hüseyin TOPTAŞ / Tilki Postu ve Gaflet Uykusu	11
İsmail HÜSEYİNOĞLU / 'Kanserli Hücre' Yasası Yıkımdır!	12
Ahmet ÇUVALDIZ / Tarih Tekerrür Edermiş, Tabii İbret Almayana	15
Mustafa GÖKTEKİN / PKK'ya Çıkarılan Af: Neyin Başlangıcı	16
Ertuğrul ŞAKAR / Şehitler Ölmez	19
Feyyaz İRFAN / ABD'nin Ortadoğu Politikasını Doğru Okumak	20
Selami YILDIRIM / "Mekke Antlaşması" mı? NATO 3.0 mı?	22
Talat TÜRKMEN / Wilson Prensiplerinden BOP'a ABD Kaynaklı Bölücülük	24
Dr. Kadir ÇETİN / Güvenin Olmadığı Yerde Barış İnşa Edilebilir Mi?	26
Ahmet KARA / Çöküşün Habercisi: Neme Lazımcılık ...	29
Hasan ALÇELİK / Oyun Kurarken Oyuna Gelmek	30
Yıldırım SELAMOĞLU / Rönesans Yazıları ³ - Aklın, Vicdanın ve Medeniyetin İmtihani	33
Hasan Zülfikar BÜLBÜL / Amerikan Rüyası ²	34
Mustafa KARASHAHİN / Bulaşıcı Körleşme, Kalıcı Körlük	36
Lütfü KILIÇ / Arkadaş	40

Ali Kamil YILDIRIM

VEKİL GÜÇLER GİRDABINDA TÜRKİYE

Türkiye halihazırda "vekalet savaşları"nın ortasında yer almaktadır. Vekalet savaşı sadece Hizbullah, Hamas ya da PKK gibi yapıların bazı devletler tarafından kullanılması anlamına gelmemektedir. Vekalet savaşı, aynı zamanda büyük güçlerin "egemen devletleri" bu amaçla kullanması anlamına da gelmektedir. Devletlerin vekalet savaşı amacıyla kullanılmasının en canlı örneği Ukrayna ve İran'dır. .../Sayfa 6

H. Ali ÖZDEMİR

Çerçevenin İçindeki AF YASASI

DEM'lilerin "Çerçeve Yasası", birilerinin "bu bir af yasası değildir" dedikleri, resmi adıyla "Milli Dayanışma ve Toplumsal Bütünleşmenin Güçlendirilmesine Dair Kanun Teklifi" 10.08.2026 günü TBMM de oylanarak kabul edildi. Yasa 467 Kabul, 87 Ret oyu ile kanunlaştı. ... /Sayfa 8

Toprak utandı, utanması gerekenler utanmadı

Değerli okuyucu, elinize aldığınız Hak ve Millet Davası'nın sesi, UYANIŞ dergisinin 36'ncı sayısı ile birlikte 3 yılı geride bırakmanın mutluluğu içerisindeyiz. Bundan tam 36 ay önce başladığımız yolculuğumuzda yeni bir kilometre taşını daha geride bırakmanın şükürü içerisindeyiz. Bu zor ve çileli yolculukta bize eşlik eden başta Millet Partisi ve Millet Derneği Genel Başkanı ve Başyazarımız Cuma Nacar olmak üzere çorbada tuzu olan tüm yazarlarımıza, bize dualarıyla katkıda bulunan Hak ve Millet Davası'nın kahramanlarına şükranlarımızı sunuyoruz.

Değerli okuyucu!

Türkiye çok zor ve çileli bir dönemden geçiyor. Türkiye ve Türk milleti üzerine kurulan tuzakların ardı arkası kesilmiyor. Dünn teröristleri bugünün siyasal kahramanlarına dönüştürölmek isteniyor. **“Terörsüz Türkiye”** aldatmacasında yeni bir aşamaya girildiğini hüzünle ve esefle görüyoruz. Suret-i Haktan görünerek, **“Milli Birlik ve Kardeşlik”** projesi diye yutturölmek istenen, gerçekte topluma enjekte edölmek istenen **“Kanserli Hücre Yasası”** tuzağını ifşa etmek ne yazık ki yine Millet Partisi kadrolarına düşmüş görünüyor. Buradan bir kez daha uyarıyoruz. **“TERÖRSÜZ TÜRKİYE”** gibi kulağa hoş gelen söylemin arkasına sığınarak Çözüm/süzlük süreci başlatanlar. Ve bu sürece iktidar yanında destek veren diğör siyasiler. Unutmayın ki Vebal altındasınız.

Ve yine bu sütunlardan bir kez daha bütün vatandaşlarımıza çağrıda bulunuyoruz. Hangi siyasal partinin men-subu olursanız olun, tüm vatanseverler, bu sürece destek veren kendi siyasal parti ve liderinize karşı uyarıcı ve ikaz edici tutum sergilemeliyiz.

Bu bir tarihi sorumluluktur. Bu Türk Milleti'nin varlık ve bekasına kastedenlere karşı Kuvva-i Milliye duruşudur. ... Ne yazık ki utanması gerekenler dün **“Kandille işbirliği yapıyor”** diye birilerine ateş püskürenler, bugün hem Kandille, hem onun siyasal uzantısı postacıları ile işbirliği halinde ama hiç utanmıyorlar.. **“Türkiye'yi bölme, Türk Milletini vatansız bırakma”** projesi olan ve adına **“Milli Birlik ve Kardeşlik”** diyerek, **“Terörsüz Türkiye”** aldatmacası üzerinden milletimizi kandıracaklarını sananlar hiç utanmıyorlar...

Bir şehit annesi anlatıyor, **“Mezara gömerken, biricik evladım sığmadı ayaklarını kıvrıp koyduk!”** Dağ gibi yiğitleri toprağa verdik, toprak utandı... Ya utanması gerekenler... Hatırlatalım ki, Büyüterek bölme planını devreye sokan emperyal güçler, yok oluşa giden yıkılışı başlattılar. Tüm milli güçlerin birlik olma bu hain planı bir an önce durdurma mecburiyeti çoktan gelmiş ve geçmektedir.

UYANIŞ'ın değerli okurları. Bu sayımızda da ölkemizin ve milletimizin karşı karşıya olduğu tehdit ve tehlikeler karşısında birbirinden çarpıcı tespitleri ve çözüm yollarını içeren analizler bulacaksınız Millet Partisi Genel Başkanı ve Başyazarımız Cuma Nacar yazısında **“Kanserli Hücre Yasası”** olarak isimlendirdiğı düzenlemenin sebep olabileceğı tehdit ve tehlikelere dikkat çekiyor. **“Siz teröristlere bölünmenin yolunu açarsanız, silahı niye kullansın?”** sorusunu yönelten Nacar, **“Kanserli hücre yasasını kabul edenler derhal istifa etmelidir!”** çağrısında bulunuyor. Ali Kamil Yıldırım ise emperyalist güçlerin ölkemiz ve bölgemiz üzerindeki hesaplarını, **“Vekil güçler girdabında Türkiye”** yazısıyla değerlendiriyor. H. Ali Özdemir ise içeriğı millettten sır gibi saklanan yasa ile ilgili çok çarpıcı bir değerlendirmeyi, **“Çerçevenin içindeki af yasası”** başlıklı yazısında dile getiriyor. Aynı konuyla ilgili olarak İsmail Hüseyinoğlu, **“Kanserli hücre’ yasası yıkımdır!”** başlıklı yazısıyla detaylı bir analiz yapıyor. Hüseyin Toptaş ise **“Tilki postu ve gaflet uykusu”** başlıklı yazısında gelişmeleri ironik bir dille eleştirirken uyarıyor. Dr. Kadir Çetin yazısında, **“Güvenin olmadığı yerde barış inşa edilebilir mi?”** sorusunun cevabını arıyor. Ahmet Çuvaldız, **“Tarih tekerrür edermiş, tabii ibret almayana”** başlıklı yazısıyla tarihi gerçeklere dikkat çekerken aynı zamanda uyarıyor. Mustafa Göktekin, gelineen noktayı değerlendirirken PKK'ya çıkarılan örtölü ve açık affa işaret ederken gelişmeleri, **“Yüz yıllık hesap: Sevr paçavrasından Büyük Ortadoğı Projesi'ne”** yazısıyla sorguluyor.

Ayrıca bu sayımızda Feyyaz İrfan bölgemizdeki gelişmeleri, **“ABD'nin Ortadoğı politikasını doğru okumak”**, Selami Yıldırım, **“Mekke antlaşması”** mı? NATO 3.0 mı? Talat Türkmen, **“Wilson prensiplerinden BOP'a ABD kaynaklı bölücölük”**, Hasan Alçelik, **“Oyun kurarken oyuna gelmek”**, Ahmet Kara, **“Çöküşün Habercisi neme lazımcılık”**, Mustafa Karaşahin, **“Bulaşıcı körleşme, kalıcı körlük”** Yıldırım Selamoğlu, **“Rönesans yazıları 3- Aklın, vicdanın ve medeniyetin imtihanı”** Hasan Zülfikar Bülbül, **“Amerikan Rüyası 2”** yazılarıyla dergimize ufuk açıcı katkılar da bulundular.

UYANIŞ şiirsiz olur mu? Elbette olmaz. Bu sayımızda merhum Ertuğrul Şakar'ın son günlerin gündemini yıllar öncesinden dillendiren, **“Şehitler Ölmez”** ve Usta Şairimiz Lütfü Kılıç'ın gönüllere dokunan, **“Arkadaş”** şiiri ile sayfalarımızı süsledik.

Hak ve Millet Davası'nın Sesi UYANIŞ'ın vefakar ve cefakar okuyucusu yeni bir yılda ve yeni bir sayıda buluşuncaya dek UYANIK kalanlara ve UYARANLARA selam olsun... Sevgiyle ve muhabbetle UYANIŞ'ta kalın..

Kanserli Hücre Yasasını Kabul Edenler Derhal İstifa Etmelidir!

Siyasi partiler programlarında dayandıkları temel ilkeleri, hedeflerini, projelerini ve izleyecekleri yöntemleri vatan-daşa anlatarak, seçimle iktidar olmak için kurulurlar. Seçim zamanında da bu programa uygun olarak propaganda yaparlar ve bir bakıma iktidar veya muhalefette olduklarında izleyecekleri politikaları halka anlatarak oy isterler.

Siyasi iktidarın, ama en çok da milliyetçiliği tekelinde tuttuğunu sanan ortağının terör örgütü ve uzantısı olan siyasi parti hakkında ilk günden beri neler söylediğini burada sayıp dökmeye gerek görmüyoruz. Sadece 2009-2015 döneminde, son seçimlerde ve son olarak da ‘Terörsüz Türkiye Aldatmacası’ sürecinin başından bugüne kadar neler söylediklerine özetle bakmak yeterli olacaktır.

İlk açılım-saçılım sürecinden itibaren siyasi iktidarın küçük ortağı olan zatin o zamanki açıklamaları ve geline nokta hiçbir yorum gerektirmeyecek kadar açıktır. Ve ne halde olduklarının resmidir. Şöyle diyordu: “Siz teröristlere bölünmenin yolunu açarsanız, silahı niye kullansın? Teröre zaten ihtiyaçları kalmaz. Teröristlere istediklerini verirsiniz, bunlar siz verdikçe isterler.” , “Başbakan, ilgili bakanlar ve buna alet olan her kademedeki bütün görevliler başta olmak üzere bu hain senaryoda sorumluluğu olan herkes Türkiye bir hukuk devletiyse, zamanı geldiğinde mutlaka hesap vereceklerdir.” , “Suç ve suçluyu övmek, ihanete ve melanete çanak tutmak siyasetin değil doğrudan doğruya hukukun konusudur... Mehmetlerimize kurşun sıkan hainleri arkalamak suçtur...” , “İmralı canisine sekreteryaya hizmeti verilmesinin gündeme gelmesi bile AKP’nin tepeden tırnağa pislğe battığını ve teröre boyun eğdiğini göstermektedir...Yargının hakkında kesin ve kat’i hüküm verdiği bir terör elebaşına kanun ve ahlâk dışı imkânlar sunmak adaleti katletmek değil midir?” , “TBMM’nde yeterince Kandil kontenjanlı terörist vardır.” , “Yapılmak istenilen, siyasi azınlık haklarıdır... Bunun sonucunda terör örgütü ve etnik bölücülerle, yöredeki kardeşlerimiz aynı kefeye konulacak ve PKK’nın bunların sözcüsü ve temsilcisi olduğu gibi bir sonuç doğacaktır.” , “Bu süreçte demokratik ittifak platformu haline getirilecektir, siyasi hayatı dönemlikle geçenlerin gayeleri budur.” , “57 DEM milletvekilinin maaşının ve bu terör yuvasına ödenecek Hazine yardımının derhal kesilerek terörle mücadeleye ve şehit ailelerine aktarılması, teröre yardım ve yataklık yapan, somut delillerle suçlu sabit görülen sözde milletvekillerinin görüşülmeyi bek-

leyen dokunulmazlık dosyalarının karara bağlanarak bu haşaratların acilen mahkemeye çıkarılması, yeni anayasa sürecinde, Anayasa Mahkemesi statüsünün, üye yapısının, yargılama usullerinin radikal şekilde ele alınarak yeniden yapılandırılması ya da bu mahkemenin kapatılması önerilerimdir.” , “Bölücülere ve dolaylı şekilde teröristlere aktarılan hazine kaynağımızın derhal kesilmesi, devlete ve millete ihanet eden kenelerin ayıklanması hiçbir şekilde ertelenemez bir mecburiyet ve mükellefiyettir. Adalet, ahlak, hakkaniyet ve kul hakkını gözetmek için vakit gelmiş, mahut ve malum tarihi görev aziz millet evlatlarının irade namusuna emanet edilmiştir.” , “Önce özerklik, peşi sıra federasyon, takip eden zaman içinde konfederasyon ve en nihayetinde de Kürdistan’ın kurdesinin, BOP müdavimleri tarafından kesilmesi...”

Siyasi iktidar ise ‘altılı masa’ ittifakı için, haklı olarak; masanın altında PKK/HDP (DEM) var diyerek bu ittifakın aslında terör örgütü ile ilişkili olduğunu söylüyordu. Muhalefetin İmralı canisini ve diğer PKK’lı teröristleri serbest bırakacağını uzun uzun anlatarak, bunlara oy verilmemesini istiyordu. “Bunları biz bırakırsak ebedi âlemde şehitlerimiz bize bunun hesabını sorar” diyordu.

Yaşananlar Devletimize, Milletimize ve Kardeşliğimize İhanettir

‘Terörsüz Türkiye Aldatmacası’ başlayınca daha önce söylediklerinin tam tersi yöndeki açıklamaları akıl tutulması yaşadıklarını göstermektedir. Üstüne üstlük buna bir de devlet aklı yakıştırmalarının, kendi kendilerini aldattıkları gerçeğinden başka bir izahı olamaz. Tarih devlet aklı diyerek nice Türk devletlerinin tarihin tozlu sayfalarında yer aldığının, milleti esarete ve yok oluşa sürüklediğinin örnekleri ile doludur. Küçük ortağın terörist başı için umut hakkı, Meclis’te konuşması ve statü verilmesi, barış koordinatörü statüsü verilmesi gibi açıklamaları dozunu arttırarak devam etti. Aralarında sadece iki ay bulunan her iki açıklamalarının mukayesesi iradelerin ipotek altına alındığının en önemli delilini teşkil etmektedir. Bu iki ay içinde ne değişmiştir veya kimler tarafından hangi şartlarla, nasıl ikna edilmişlerdir, tarih bir gün bunu yazacaktır.

Son olarak “PKK’nın kurucu önderliği olarak Abdullah Öcalan’ın önümüzdeki dönemde de sürece katkı vermeye devam etmesini mümkün kılacak şartların oluşturulması

gerekmektedir.” dedikten sonra bir de alay eder gibi “Terörsüz Türkiye’ sürecinde aziz şehit ve gazilerimiz ile onların muhterem ailelerinin hatıralarına en küçük bir leke sürdürülmemiştir.”denmiştir. Listeyi uzatmak mümkün. Ancak bunlar zaten okurun yakın zamanda şahit oldukları açıklamalar olduğu için bu kadarı ile yetinelim.

Ancak öncekiler ile bugünkü söylemleri göz önüne getirildiğinde hiç de samimi olmadıkları, çift dilli oldukları ve doğru söyledikleri zamanlarda bile kalplerinin eğri olduğu bugün açıkça anlaşılmaktadır. Vatandaşlarımızdan almadıkları yetkiyi kullanarak Meclis’te ‘kanserli hücre’ yasasını 467 oyla kabul etmişlerdir. Oysa tezkerenin reddinde olduğu gibi ‘gelin tarih yazın’ çağrısında bulunmuştuk kendilerine. Bu çağrıya kulak vermeyerek, aldıkları vekaleti kötüye kullanmış olanlar derhal istifa etmelidir. Bu vesile ile hangi partiden olurlarsa olsunlar, bu felaket hükümler içeren tasarıya red oyu verenleri de tebrik ediyor ve saygı ile selamlıyoruz. Kabul oyu verenler aklıyla, hafızasıyla alay ettiklerini sandıkları Büyük Türk Milleti’nin hiçbir şeyin farkında olmadığını, söylediklerinin unutulduğunu düşünerek büyük bir gaflet içine girmişlerdir. Gerçekte ise milletimiz yaşananların farkındadır ve gerekli notlarını almakta, titizlikle takip etmekte ve günü geldiğinde de daha önce yaptığı gibi evet oyu verenlerin köküne, oyları ile sandıkta demokratik olarak kibrit suyu dökeceği günü beklemektedir.

Bu haliyle Meclis’teki vekillerden kabul oyu verenler, kendilerini bulundukları yere getirenlerin emir ve talimatlarına boyun eğerek, kendilerini seçen vatandaşlarımızın verdikleri yetkiye aykırı hareket etmişlerdir. Açıkça verilen vekaletle aykırı işlemler yapılmış ve bu vaatlerine göre kendilerine oy veren vatandaşlarımıza olan yükümlülüklerini yerine getirmemişlerdir. Mevcut haliyle o koltuklarda fuzuli şağil durumundadırlar.

Yasama Teslim Alınmış, Yargı Teslim Alınmak Üzeredir

Demokratik ülkelerde devleti meydana getiren üç temel kuvvet arasındaki kuvvetler ayrılığı gerektiği gibi uygulanmamış ve yürütme organına karşı denge ve denetim görevini yapmakla görevli yasama, yürütmenin emrine girmiş ve artık ‘kanserli hücre yasasının’ kabul edilmesi için verilen emir ve talimatta da görüldüğü üzere yasama tamamen teslim alınmıştır. Ne yazık ki yaşamayı emrine alan siyasi iktidar, yargıyı da bu hale getirmek için onu siyasallaştırmak ve araçsallaştırmak istemiştir. Yargı ise bütün çabalarına rağmen, demoklesin kılıcı gibi başının üstünde sallanan siyasi iktidarın baskısını bütün hücreleri ile hisseder hale getirilmiştir. Kanunlara açıkça aykırı tüm eylemleri görmemesi ve soruşturma açılmaması istenmiştir. İşte güya bu toplumsal barış sağlayacağı iddia edilen süreçte bile PKK’nın 15 Ağustos 1984’deki ilk kanlı

eyleminin teröristlerce şatafatlı gösterilerle kutlanmasına, önceki yıllarda olduğu gibi bu yıl da seyirci kalınmıştır. PKK’lı teröristlerin, Mehmetçiğin ilk şehadeti eyleminin yıldönümünde Bursa Şehitler Parkı’nda terörist seviciler halaylarla, sloganlarla kutlama yaptılar. Ayrıca Mersin, Mardin, Ankara’da gök yüzünü havai fişeklerle aydınlatarak coşkulu (?) kutlamalar (?) yaptılar yine ses çıkarılmadı ve hiçbir işlem yapılmadı. Ama Millet Partisi, ilk günden itibaren gelmekte olan felaketi önceden göreyerek, ‘Milletim Uyan’ çılgınlıkları ile tehlikeye dikkat çekince, hemen kapısına polisimizi gönderdiler.

Diğer yandan Suriye’nin kuzeyindeki terörist PKK-YPG-PYD’nin sözde sorumlusu yaptığı açıklamada ‘dört alay halinde Suriye ordusuna entegre oluyoruz’ dedi. Hani bunlar dağıtılacaktı? Görüldüğü üzere bir bütün olarak Suriye ordusunda yer alıyorlar.

Sanki ‘kanserli hücre yasasındaki’ tüm aşamalar tamamlanmış gibi bir de İçişleri Bakanı çıktı ‘İçişleri Bakanlığı olarak Terörsüz Türkiye hedefimiz doğrultusunda; 2 bin 560’ı Emniyet, 203’ü Jandarma olmak üzere toplam 2 bin 763 kontrol ve arama noktası uygulamasına son verdik’ dedi. Derken Suriye TV ‘Türk Silahlı Kuvvetleri, 2025 yılı boyunca İdlib ve Halep kırsalındaki bazı askeri noktalardan kademeli olarak çekilmeye ve birliklerini daha büyük ve tahkim edilmiş alanlarda yeniden konuşlandırmaya başladı.’ açıklamasını yaptı. Tüm bunlar geleceğe dair önemli notlar olmakla beraber nasıl bir siyasi körlük içinde hareket edildiğini göstermektedir.

Bir yanda Kürt kan ırkçılığı, diğer yanda Türk kan ırkçılığı yapanlar; vatandaşlarımızı kutuplaştırmak, ayırtırmak, bir daha bir araya gelemeyecek derecede birbirinden koparmak, aralarına kin ve nefret tohumu ekmek ve gönüller arasına sıradağlar örmek için seferber olmuşlardır.

İnanıyoruz ki Millet Partisi’nin ilk günden beri tüm engellemelere rağmen büyük fedakarlıklarla yapmış olduğu çağrı karşılık bulacak, iki yüz yılı aşkın süredir kendi derdine düşen boylarımız, etnisitelerimiz kan ırkçılığı gafletine, gericiliğine düşmeyecek, kan ırkçılığına itibar etmeyecektir. Türk Milleti kavramının ne olduğunu idrak ederek, bölünmeden, parçalanmadan; ay yıldızlı al bayrak altında tek bir birlik, tek bir millet olarak Türk milleti olarak el ele verecek, kenetlenecek; inanç, ülkü, hukuk, kültür, hedef birliği içinde milli birlik ve kardeşliğini koruyarak; mutluluk, zenginlik ve barış çağı Muhteşem Türkiye hedefine yönelecektir.

Yeter ki inanalım, mücadele edelim ve zafer şartlarının gereğini yerine getirelim. Hak vaad sahibinin vaadine inanalım. Ancak böyle olursa milletimiz tarihi misyonunu ifa edecek güç ve kuvvette olacak, yeryüzünü ıslah edecek ve barış medeniyetini tüm insanlığa rahmet rüzgarı gibi götürebilecektir.

VEKİL GÜÇLER GİRDABINDA TÜRKİYE

Ali Kamil YILDIRIM

“

İsrail “büyük İsrail” için ciddi engel olarak gördüğü İran’ı ABD ile ve Türkiye’yi de Yunanistan ve GKRY ile etkisizleştirmek istemektedir. Bu üç ülke arasında oluşturulan “Şeytan Üçgeni” ittifakının amacı budur.

”

Türkiye halihazırda “vekalet savaşlarının” ortasında yer almaktadır. Vekalet savaşı sadece Hizbullah, Hamas ya da PKK gibi yapıların bazı devletler tarafından kullanılması anlamına gelmemektedir. Vekalet savaşı, aynı zamanda büyük güçlerin “egemen devletleri” bu amaçla kullanması anlamına da gelmektedir. Devletlerin vekalet savaşı amacıyla kullanılmasının en canlı örneği Ukrayna ve İran’dır.

Ukrayna ABD’nin uzun vadeli stratejisinde “vekil” bir güç olarak kullanılmış ve kullanılmaktadır. Çin gerçeğini öncelikli tehdit olarak görmeye başlayan

ABD, bir zamanlar öncelikli tehdit kabul ettiği Rusya’yı en azından askeri ve ekonomik yönden etkisizleştirmek için Ukrayna ile “vekalet savaşına” sokmuştur. ABD Avrupa güçlerini de seferber ederek Ukrayna’ya destek vermiş, Ukrayna’nın tahrip olması pahasına söz konusu vekalet savaşını sürdürmüştür. Halihazırda ABD ve Avrupa Ukrayna devletini bir vekil güç olarak kullanmaya devam etmektedir.

Devlet ölçeğinde diğer bir vekil güç İran’dır. İsrail çıkarlarına hizmeti vazife gören ABD, Siyonist aklın kışkırtması ile İran’a karşı savaş başlatmıştır. ABD bu savaştan beklediği hiçbir sonucu alamamıştır. Aksine Ukrayna’da tuzağına düşürdüğü Rusya ve öncelikli tehdit olarak gördüğü Çin için bulunmaz bir fırsat doğmuştur. Bu iki büyük güç İran’ı ABD’ye karşı “vekil güç” olarak kullanmaya başlamıştır. Sonuç olarak ABD ve Avrupa Ukrayna’yı Rusya’ya karşı “vekil güç” olarak kullanırken, Rusya ve Çin de İran’ı “vekil güç” olarak kullanmaya başlamıştır.

Türkiye’yi Bekleyen

Bu vekil güçler coğrafyasından etkilenen Türkiye başka vekil güçler girdabı ile karşı karşıya kalmaktadır. Bunlardan ilki içerideki sözde “çözüm süreci” diğeri ise İsrail-Yunanistan ve GKRY arasında oluşturulan “Şer Üçgeni”dir.

Bir vekil güç olan PKK başta ABD olmak üzere, İsrail, Fransa, İngiltere, İskandinav ülkeleri gibi birçok ülke tarafından himaye edildiğini, bugün örgütün kendisi de itiraf etmektedir. PKK’nın sözde feshedilmesi sürecinin, bu tehdidi bertaraf ettiği ve vekil güç olmaktan çıktığı anlamına gelmemektedir. Ülke ve millet bütünlüğüne kasdeden silahlı mücadelenin, aynı amaçla “demokratik” görünümlü başka yöntemlere başvurmakta olduğunu görmemek en azından safdillik olur. Zira PKK diyor ki “yüz yıllık düğüm çözülecek”!

Yunanistan, GKRY ve İsrail blokundan oluşan Şer Üçgeni, Kıbrıs, Doğu Akdeniz, Ege ve Yunanistan'da Türkiye'ye karşı hamlelerini artırmaktadır. Oysa Türkiye'nin birinci derece hayati çıkarları KKTC, Akdeniz, Ege ve Mavi Vatan bölgesindedir. Şer Üçgeninin nihai hedefinin Yunanistan'ı ve GKRY'yi Türkiye'ye karşı vekil güç olarak kullanmak olduğunu öngörmek yanlış olmaz. Bilindiği üzere İngiltere ve Fransa gibi Batılı güçler Yunanistan'ı silahlandırarak 1919 tarihinde Anadolu'ya sürmüşlerdir. Üç yıllık bir milli mücadele sonrasında dersini alıp, ana kıtasına ricat etmiştir. Günümüzde büyük güçlerin Ukrayna ve İran'ı vekil güç olarak kullandığı coğrafyamızda, Yunanistan ve Güney Kıbrıs Rum Yönetiminin (GKRY) vekil güç olmaya istahlı olduğunu görmekteyiz.

Şer Üçgeni Nereye Koşuyor?

Hangi güç Yunanistan ve GKRY'yi Türkiye'ye karşı vekil güç olarak kullanmak ister? Elbette en başta İsrail. Her ikisini hızla silahlandıran ve Türkiye'ye karşı kışkırtan İsrail'dir. İsrail nasıl ABD'yi İran'a karşı kullandıysa, benzer şekilde Yunanistan ve GKRY'yi de Türkiye'ye karşı savaşa sokma hazırlığı yapmaktadır. İsrail "büyük İsrail" için ciddi engel olarak gördüğü İran'ı ABD ile ve Türkiye'yi de Yunanistan ve GKRY ile etkisizleştirmek istemektedir. Bu üç ülke arasında oluşturulan "Şeytan Üçgeni" ittifakının amacı budur.

Bilinenleri gözden geçirelim. İsrail'in Doğu Akdeniz'de Kıbrıs'ı stratejik dayanak noktası yapmak ve bu sözde ülkeyi Türkiye'ye karşı silahlandırmak istemektedir. İsrail GKRY'de 150 km menzilli Barak-MX hava savunma sistemi, radar sistemleri kurmakta, elektronik dinleme dahil siber altyapının geliştirilmesini sağlamaktadır. Kıbrıs güneyinde İsrail birliklerinin eğitim yapma imkanı sağlanırken Rum birliklerinin İsrail'den eğitim almakta olduğu duyumları alınmaktadır. Ayrıca Kıbrıs güney sahillerde stratejik önemi olan bölgelerde arazi alınmakta ve bu alanlarda müstakil Yahudi yerleşim bölgelerinin oluşturulmaktadır.

Yunanistan ile daha kapsamlı bir işbirliği içindedir. İsrail tarafından akıllı mühimmat, tanksavar sistemleri, gemisavar füzeleri, roket ve topçu sistemleri, "Aşıl Kalkanı" adlı tam entegreli ve çok katmanlı hava savunma sistemi sağlanmakta, eğitim ve tatbikatlar yapılmaktadır. Buna ilave olarak Yunanistan ABD ve Fransa ile ittifak içinde ittifak anlaşmaları yapmış, bu bağlamda Rafel, F-16 ve F-35 gibi son nesil silah transferleri sağlanmış ve sağlanmaktadır.

Yunanistan'ın Ege, D. Akdeniz ve GKRY'de atacağı yanlış adımların sıcak çatışmaya sebep olacağını hesap eden siyonist akıl, Yunanistan-GKRY ikilisini askeri olarak güçlendirerek, kendisi için büyük engel gördüğü Türkiye'ye karşı vekil güç olarak kullanmak istediği asla gözden kaçırılmamalıdır.

Türkiye'den Beklenen

İran ve Ukrayna üzerinden oluşan küresel bloklaşma içinde aktif rol almak Türkiye'nin çıkarına değildir. Türkiye stratejik önceliğini, diplomatik gücünü ve askeri varlığını, hayati çıkarlarının olduğu Doğu Akdeniz, KKTC, Ege ve Mavi Vatan için kullanmalıdır. Oysa yeni NATO stratejisi dahil küresel gelişmeler Türkiye'yi olması gereken asıl ilgi alanından uzaklaştırmaya yöneliktir. Son olarak imzalanan Türkiye-Pakistan-S. Arabistan Savunma "Anlaşması" nı da bu çerçeveden değerlendirmek gerekmektedir. Önümüzdeki sayıda, hamaset duygularından arınmış olarak konu kapsamlı bir değerlendirmeyi hak etmektedir.

“

Türkiye stratejik önceliğini, diplomatik gücünü ve askeri varlığını, hayati çıkarlarının olduğu Doğu Akdeniz, KKTC, Ege ve Mavi Vatan için kullanmalıdır.

”

Çerçevenin İçindeki

AF YASASI

“

Yapılan bu yasa ile illegal yasa dışı bir oluşumun, illegal bir yapıdan çıkıp, hakları, statüsü, talepleri olan hukuki bir dönüşüm sağlanmış olacaktır. Hukukun şöyle acımasız bir kuralı vardır. Bir kere bir yapıya hukuki bir meşruiyet ve tüzel kişilik verirsiniz, bunu bir daha kolaylıkla geri almanız mümkün değildir. Statü her zaman kazanılmış bir hak olarak karşınıza çıkar

”

H. Ali ÖZDEMİR

DEM'lilerin “Çerçeve Yasası”, birilerinin “bu bir af yasası değildir” dedikleri, resmi adıyla “Milli Dayanışma ve Toplumsal Bütünleşmenin Güçlendirilmesine Dair Kanun Teklifi” 10.08.2026 günü TBMM de oylanarak kabul edildi. Yasa 467 Kabul, 87 Ret oyu ile kanunlaştı.

Birleşmiş Milletlerden yapılan açıklamada Türkiye hükümetinin PKK dâhil tüm Kürt kökenli gruplarla barış yönündeki tüm çalışmalarını desteklediklerini ifade etmişlerdir. Birleşmiş milletler sözcüsü yapılacak “barış”tan söz etmektedir. Barış için yapılacak müzakerelerde masada oturanların düşman cephe-lerin temsilcileri olması gerekir. Öncelikle Türkiye toprakları üzerinde yaşayan insanların arasında

düşmanlığı gerektirecek, milli meselelerde inanç, fikir ve görüş ayrılığı oluşturacak bir düşmanlıktan bahsetmek mümkün değildir. Türkiye topraklarında yaşayan kavim ve kabileler arasında düşmanlık ve ayrılık tohumları saçan kötü niyetle söylenen bir davranışla barış ve dostluktan bahsetmek, düşmanlık ve ayrıcalığı çağrıştıran bir hezeyandır. Kim kimle barışacak. Evvela bu görüşün hatalı ve yanlış olduğunu söylememiz gerekir.

Ortada, yanlışlığı düzeltmek(!) için bir kanun teklifi hazırlanıyor. Kanun teklifi üzerindeki sis perdesini kaldırmayı önlemek için de herkes oturduğu yerden buna bir isim koymaya çalışıyor. DEM'liler buna “Çerçeve Yasası” diyorlar. Yasa koyucuların bir bölümü “bu bir af yasası değildir” demişlerdir. TBMM'ne sunulan yasanın resmi adı “Milli Dayanışma ve Toplumsal Bütünleşmenin Güçlendirmesine Dair Kanun” diye adlandırılmıştır.

Çıkardığınız kanunun adında dayanışma ve bütünleştirme olduğu için yaptığınız bu kanun sihirli bir değnek gibi herkesi bütünleştirmez. Terörsüz Türkiye diye bir fikir ortaya attığınızda, bu konuda muhalif olanları Terörsüz Türkiye'ye karşıymış gibi gösterme algısında olduğu gibi, bütünleşme ve dayanışma diyerek, yaptığınız işe karşı çıkanları da bütünleşmeye ve dayanışmaya, birlikteliğe karşıymış gibi gösterme psikozu içinde olmak da yanlıştır.

PKK ve KCK'nın silahlarını bıraktığı tespit edildiğinde onların işlemiş oldukları suçların affedildiği anlamına gelen bu yasa ile PKK/KCK'nın bölücü amaçlarına siyasi ve hukuki zeminlerde devam etme imkânını bulması, devletin bekasını tehdit eden bir durum olduğundan bazılarına göre bu bir “ihanet” olarak karşılığını bulmaktadır. “Milli Dayanışma” adı altında sunulan bu yasanın aslında bölünme faaliyetlerine yasal bir kılıf hazırladığı görüşü bunun “ihanet”le açıklanmasına izin vermektedir. PKK/KCK'nın, bu yasal düzenleme ile terör örgütünün

silah zoru ile gerçekleştiremediği vatan bölme faaliyetinden vazgeçmesi anlamına gelmediği; aksine vatan bölme faaliyetini gerçekleştirmek için metot değişikliği yapacağı anlamına gelmektedir. Yasanın belirttiği bir barış ve teslim olma durumu olmayacak, bir tür savaşın devam ettiği arena değişikliği olacaktır. Tıpkı savaşı meydanlarda, sokaklarda bitirip, mahkeme salonlarına, meclise taşımak olayıdır. Silahı bırakma olayı, bu barış ve müzakere salonuna giriş bileti, takas aracı olacaktır. Mesele terör örgütünün silahı bırakması değil, ya da silahlı mücadele ile ulaşılmaya çalışılan vatan bölme çalışmasından vazgeçmek değildir. Konunun stratejisi silah bırakma karşılığında bilinen hedeflere siyaset ve hukuk yolu ile ulaşmanın önünü açmaktır.

Devlet ile yasadışı terör örgütü arasındaki mücadele silahlı çatışmalarla devam ederken, kalıcı bir barış müzakerelerine başlanıyor. Yapılan komisyon çalışmaları olurken, teröristin pişman olup, silahını bırakarak bütün ideallerinden ve isteklerinden vazgeçtiğini gösteren bir ize rastlanmamaktadır. Teröristin niyet ve hedefini değiştiremediğiniz halde, metodunun yasal güvenceye alınması, devleti daha güvenli hale getirmez, aksine daha savunmasız hale getirir. Denebilir ki “neden savunmasız olunur ki, ortada silah yok?” silahlı bir düşmanla savaşırken kurallar net olarak bellidir. Devletin ordusu, askeri gücü ve istihbaratı vardır. Bu mücadele devletin çok iyi bildiği konvansiyonel mücadeledir. Yani terörist dağda iken, onu bir askeri hedef olarak vurabilirsiniz. Şayet rakibinizi hukuki bir zemine oturtursanız, kendi yerini sağlamlaştırıp sizi içten yok etmeye çalışacaktır.

Ticari bir rekabetten örnek vermek istiyoruz. Piyasada rakibiniz olan bir şirketi batırmak istiyorsunuz. Bunun için şirkettin kapısını, camlarını kırarak zarar vermeye çalışmak sureti ile işlerini kötüleştirmek isterken; bunun yerine, elinizdeki silahı bırakıyor, parayı bastırarak şirketin hisselerini satın alıyorsunuz. Şirketin genel kurulunda içeriden fetih edip, yönetimi ele geçiriyorsunuz. Terör örgütüne karşı oynadığınız oyunda asimetrik savaşın boyut değiştirmesinden başka bir şey değildir. Şirketi ele geçiren, artık takım elbise giyen ve meclise, yerel yönetimlere ve sivil toplum örgütlerine giren bu iradeye artık devletin askeri olarak müdahale edemeyeceği çok farklı bir zemine girilmiştir. Teröristlerin artık milletvekili dokunulmazlıkları var, avukatları var. İnsan hakları çerçevesinde uluslararası korumaları var. Mecliste yasa iptal ettirme güçleri var. Devletin hukuk sisteminin, anayasal kurumlarının, yine

devleti tökezletmek veya dönüştürmek için kullanılacak bir silaha dönüştürmek... Yani düşman sizin ortaya koyduğunuz kuralları kullanıyor olacaktır. Karşınızda duran düşmanı yenmek kolaydır. Ama düşman kendi kurallarınızı size karşı kullandığı zaman sistemin güveni çöker.

Bütün bu yapılanlar yıllar boyu süregelen ve söylediğiniz kuralı çiğniyorsunuz. **“Terör örgütü ile devlet müzakere etmez” diyorsunuz. Ama terör örgütü ile müzakereyi devletin en üst makamında yapıyorsunuz.** Yapılan yasal düzenleme ile terör örgütü fiilen muhatap alınmış olduğundan, konunun tarafı olarak bunların tüzel kişiliği kabul edilmiş olmaktadır. Hukuk zeminine oturtulan bu tüzel kişilik ile bir yığın hakları da vermiş olursunuz. Tüzel kişilik kazanmak demek, artık ulusal ve uluslararası arenada hak iddia edebilen, dava açabilen, birleşmiş milletler veya Avrupa konseyi gibi uluslararası kurumlarda resmi olarak taraf statüsüne yükselmek demektir. Yapılan bu yasa ile illegal yasa dışı bir oluşumun, illegal bir yapıdan çıkıp, hakları, statüsü, talepleri olan hukuki bir dönüşüm sağlanmış olacaktır. Hukukun şöyle acımasız bir kuralı vardır. Bir kere bir yapıya hukuki bir meşruiyet ve tüzel kişilik verirsiniz, bunu bir daha kolaylıkla geri almanız mümkün değildir. Statü her zaman kazanılmış bir hak olarak karşınıza çıkar.

Terörsüz Türkiye diye bir fikir ortaya attığınızda, bu konuda muhalif olanları Terörsüz Türkiye'ye karşıymış gibi gösterme algısında olduğu gibi, bütünleşme ve dayanışma diyerek, yaptığınız işe karşı çıkanları da bütünleşmeye ve dayanışmaya, birlikteliğe karşıymış gibi gösterme psikozu içinde olmak da yanıltır.

Dünyada barış süreci örnekleri

Konumuzu daha anlaşılır hale getirmek için dünyada gerçekleşmiş benzer olaylara bakmak gerekiyor. 1998 yılında Kuzey İrlanda'da binlerce insanın hayatını kaybettiği silahlı terör örgütü IRA ile İngiltere devleti arasındaki anlaşmadan bahsetmek istiyoruz. Kuzey İrlanda'nın Birleşik Krallıktan ayrılarak bağımsız bir cumhuriyet olmasını savunan terörist IRA yıllarca silahlı mücadeleye girişmiştir. Birleşik krallıktan yana olanlar Protestanlar olup, Bağımsız İrlanda Cumhuriyeti isteyenler (IRA) de Katolik kilisesine bağlı gruplardan oluşmaktaydı. 30 yılı aşkın mücadele sonunda savaşmaktan yorulan bir grup terörist siyasete girmenin ve sistem içinde çalışarak hedeflerine ulaşmanın bir yolunu aramaya başladılar.

Çatışmalar çok yönlü olarak tırmanmaya devam etmiş, nihayet 10 Nisan 1998 de ABD'nin de müdahale ettiği, "iyi Cuma" barış anlaşması yapılmıştır. Bu anlaşmadan 7 yıl sonra IRA'nın tüm silahlarını imha ederek silahsız hale geldikleri heyet tarafından onaylandı. Uzun yıllar geçmesine rağmen Kuzey İrlanda'da Katolikler ile Protestanlar birleşip, bütünleşmemişlerdir. Gruplar arasında siyasi ve kültürel çatışmalar devam etmektedir. Ayrılıkçı gruplar siyasi partiler içinde hareket ederek, oy almak için bağlı bulundukları grup fikirlerini kullanırlar. Anlaşma gereği "güç paylaşımı" temelinde Kuzey İrlanda'ya özerklik kazandırdı. Yapılan çalışmalar birleştirmeyi değil, ayrı güç olmayı ve bölünmeyi sağlayan siyasi çalışmalar olarak sonuçlanmıştır. Birleşik Krallık Kuzey İrlanda üzerindeki doğrudan yönetiminden vazgeçerek yeni anlaşmalar yaparak devletlerini tanımış oldular.

1960 lı yıllarında Kolombiya Komünist Partisi'nin askeri kanadı olarak kurulan FARC teşkilatı terör örgütü olarak silahlı faaliyet yapmıştır. Eylül 2015 yılına gelindiğinde barış görüşmelerine başlanarak, 24 Ağustos 2016 da 52 yıllık silahlı mücadele, mangalda silah yakma töreni olmasa da Kolombiya hükümeti ile yapılan anlaşma ile son bulmuştur. FARC Terör örgütünün 6 ay içinde silahı bırakma şartı ile anlaşma sağlanmıştı. Farc terör örgütünün silahı bırakarak siyasi bir hareket haline dönüşmesi kararlaştırılmıştı. Farc ile barış anlaşmaları muhtelif zamanlarda dört defa yapılmış ama örgütün silahlı eylemleri ile tekrar bozulmuştu. 2016 yılında siyasal mücadeleye başlayan FARC teröristleri 2018 deki Kolombiya seçimlerini kazanmayınca silahlı mücadeleye geri döndüler. Çatışmalarda 300 civarında Farc militanı öldürüldü. Ülkede ne silahlar susturuldu ne de, toplumsal kaynaşma sağlanmadı. FARC yönetimi özgürlüğüne kavuştu.

Milli irade gasp edilmiştir

Olaylar ve PKK yandaşlarının yaptıkları açıklamalar gösteriyor ki terör örgütünün silah zoru ile gerçekleştiremediği vatan bölme faaliyeti, yasal bir düzenleme ile metod değişikliğine gidildiğini göstermektedir. DEM Parti eş genel başkanı Tuncer Bakırhan yaptığı açıklamada birinci aşamada 3.900 kişinin serbest kalacağını ikinci aşamada ise 2005 öncesi ceza alan örgüt yöneticilerinden 900 kişi için çalışma yapılacağını söylemesi endişelerimizde haklı olduğumuzu göstermektedir. Muhalefetin teröristleri serbest bırakacağı propagandasıyla vatan-severlerin oyunu alan iktidarın, teröristlerin affı için yasa çıkarması milli iradenin gasbedilmesidir.

TİLKİ POSTU VE GAFLET UYKUSU

“

Kendi zenginliğinin farkında olmayan toplumlar, bir gün kendi servetleriyle başkalarının sofralarını donatır.

”

Hüseyin TOPTAŞ

Bir toplumun en büyük zaafı, sahip olduğu değerlerin farkında olmadan gaflet içinde yaşamasıdır.

İki tilki, aç karınlarını doyurmak için dağda dolaşırken tazılarıyla ava çıkan bir grup avcıyla karşılaşmış.

Avcıları ve tazıları gören tilkiler, tehlikeyi fark eder etmez kaçmaya başlamışlar. Önde tilkiler, arkada tazılar... Uzun ve nefes kesen bir kovalamaca başlamış. Ancak tazılar daha hızlı olduğundan aradaki mesafe giderek kapanıyormuş.

Yakalanacaklarını anlayan tilkilerden biri diğerine dönerek:

— Bu avcılardan da tazılardan da kurtuluşumuz yok. Anlaşılan, birbirimizle ancak ahirette buluşacağız, diyerek vedalaşmak istemiş.

Diğer tilki ise acı acı gülümseyerek arkadaşına şöyle demiş:

— Bizde bu post oldukça, insanlar da bu posta sahip olmak için can attıkça, ahirete varmadan kürkçü dükkânında mutlaka karşılaşırız!

Kıssadan Hisse

Bu kıssanın düşündürdüğü gerçek, yaşadığımız coğrafyanın tarihine ve bugününe bakıldığında daha da anlamlı hâle geliyor.

Coğrafyamızın sahip olduğu doğal kaynaklar, tarihi miras, stratejik geçiş yolları ve jeopolitik konumu, yüzyıllardır çeşitli güçlerin ilgisini çekmektedir. Başkalarının gözünü diktiği bir zenginliğe sahip olmak elbette büyük bir imkândır. Fakat bu imkânın

farkında olmamak, onu koruyacak iradeyi ve şuuru ortaya koyamamak, aynı zamanda büyük bir zaaf hâline gelebilir.

Çünkü **sahip olduğunuz değerlerin farkında değilseniz, başkalarının o değerler üzerindeki hesaplarını da fark edemezsiniz.**

Avcıların başarısı yalnızca güçlü olmalarından kaynaklanmaz. Asıl başarıları, avın gafletinden ve dağınıklığından yararlanmalarıdır. Yem atarlar, tuzak kurarlar, birbirinden koparırlar ve hedeflerini kendi iradeleriyle hareket edemez hâle getirirler.

Bugün bölgemizde yaşananlara bu açıdan bakmak gerekir.

Gaflet, yalnızca tehlikeyi görmemek değildir. **Tehlikeyi gördüğü hâlde gerekli tedbiri almamak da gaflettir.** Sahip olduğu imkânları başkalarının insafına bırakmak, ortak meselelerde ortak bir irade oluşturamamak ve başkalarının kurduğu oyunlarda figüran hâline gelmek de gafletin farklı biçimleridir.

Bu sebeple bölge insanı gaflet uykusundan uyanmalı; yalnız kendisini değil, çevresindekileri de uyandırmalıdır.

Düşmanlıkları körükleyen, toplumları birbirine düşüren ve kardeşleri karşı karşıya getiren planlara karşı **basiret, feraset, birlik ve ortak akıl** geliştirilmelidir. Başkalarının hesabına göre değil, kendi değerlerimiz, kendi irademiz ve kendi geleceğimiz doğrultusunda hareket etmenin yolları aranmalıdır.

Unutulmamalıdır ki **başkalarının kurduğu tuzağa düşmemek kadar, başkasının tuzağında kullanılacak bir araca dönüşmemek de önemlidir.**

Müslümanlar ve bölge halkları sahip oldukları tarihî, kültürel ve stratejik değerlerin farkına varmadıkları; birlik, bilinç ve irade geliştiremedikleri sürece, başkalarının hesaplarının hedefi olmaya devam edeceklerdir.

Çünkü tarih boyunca değişmeyen bir gerçek vardır:

Kendi zenginliğinin ve gücünün farkında olmayan toplumlar, bir gün kendi servetleriyle başkalarının sofralarını donatmak zorunda kalabilirler.

Asıl mesele, tilkinin postunun kime ait olduğu değil; **o postun değerini kimin bildiğidir.**

Gaflet uykusundan uyanmak, sadece tehlikeyi görmek değil; tehlikeye rağmen kendi geleceğini belirleyecek iradeyi ortaya koymaktır.

ÇERÇEVE
YASA‘KANSERLİ HÜCRE’
YASASI YIKIMDIR!

İsmail HÜSEYİNOĞLU

Bu makalede Türkiye’nin gündemindeki yasanın taşıdığı büyük tehlikelere dikkat çekmek ve neden ‘Kanserli Hücre’ olduğunu maddeler halinde ifade etmek istiyoruz.

1- Yasada terörist başının ve sayılarının 180 civarında olduğu tahmin edilen Kandil’deki diğer terörist elebaşlarının faydalanamayacağı ifade edilmektedir. Oysa bu, gerçeği yansıtmayan, halkın tepkisini azaltmaya yönelik bir algı operasyonudur. Zamanla hepsini kapsayacağını geçmişteki uygulamadan anlamak ve terörist başı dahil tümünün yararlanacağını öngörmek mümkündür.

1974 Af Yasası’nda istisna getirilenlerle ilgili hükümler, nasıl ki ‘eşitlik ilkesine aykırı’ olduğu gerekçesiyle Anayasa Mahkemesince iptal edilmiş ve herkes bundan faydalanmış ise bugün de olacak olan budur. İstisnasız tüm terörist elebaşları serbest kalabilecektir.

2- Yine tahminlere göre Irak’ın kuzeyindeki teröristlerden 2.800 civarında, Suriye’de Türk vatandaşı olan 1.500 civarında, cezaevlerindeki 3.900 terörist hükümlü ile soruşturma ve kovuşturması devam ettiği için hâ-

len yargılaması süren 75.000 soruşturma dosyasındaki —her bir dosyada bir şüpheli veya sanık olsa bile— en az bu kadar kişinin serbest bırakılacak demektir.

3- ‘Suça karışmamış PKK’lı’ ibaresi, başlı başına kendi kendileriyle ve milletin aklıyla alay etmektir. Buna kargalar bile güler.

4- Daha önce defalarca söylediğimizi DEM Eş Genel Başkanı Tuncer Bakırhan açıkça ifade etti. Bakırhan, “**Bu yasada yok diye anadil, eşit yurttaşlık ve yerel demokrasi başta olmak üzere demokratik haklar unutulmuş talepler değildir. Bunlar sürecin olmazsa olmazlarıdır. Bugün atılan şey bir temeldir.**” sözleriyle, ‘Kanserli Hücre’ yasasının, terörist başının ifadesiyle “**bin kilometrelik yolun ilk adımı**” sayıldığını ortaya koymaktadır. Dolayısıyla yeni kanunlar gelecek ve sonuçta istedikleri bu talepler de anayasa değişikliğiyle karşılanacaktır.

5- İkiz Yasalar olarak bilinen ve Birleşmiş Milletler Uluslararası Medeni ve Siyasi Haklar Sözleşmesi ile Uluslararası İktisadi, Sosyal ve Kültürel Haklar Sözleşmesi’nin ortak maddesine göre:

“Bütün halklar kendi kaderini tayin etme hakkına sahiptir. Bu hak uyarınca bütün halklar, kendi siyasal statülerini özgürce belirlerler ve ekonomik, sosyal ve kültürel gelişmelerini özgürce gerçekleştirirler.”

Türkiye, Birleşmiş Milletler Ekonomik, Sosyal ve Kültürel Haklar Sözleşmesi’ni 15 Ağustos 2000’de imzalamış ve 23 Aralık 2003 tarihinde yürürlüğe girmiştir. Türkiye, Sözleşme’nin 13. maddesinin 3. ve 4. paragraflarına çekince koymuştur.

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nın 3. maddesi:“- Türkiye Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Dili Türkçedir...”

14. maddesinde ise:“Anayasada yer alan hak ve hürriyetlerden hiçbirisi, Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmayı ve insan haklarına dayanan demokratik ve lâik Cumhuriyeti ortadan kaldırmayı amaçlayan faaliyetler biçiminde kullanılamaz.” denilmektedir.

42. Madde:“Türkçeden başka hiçbir dil, eğitim ve öğretim kurumlarında Türk vatandaşlarına ana dilleri olarak okutulamaz ve öğretilemez. Eğitim ve öğretim kurumlarında okutulacak yabancı diller ile yabancı dille eğitim ve öğretim yapan okulların tâbi olacağı esaslar kanunla düzenlenir. Milletlerarası andlaşma hükümleri saklıdır.” Maddeleri çerçevesinde uygulama hakkını saklı tutar denilmiştir.

6- Türkiye, Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı’nı 21.11.1988 tarihinde çeşitli paragraflarına çekinceler de koyarak imzalamış, Türkiye açısından 01.04.1993 tarihinde yürürlüğe girmiştir. Terörist başının kaldırılmasını istediği bir diğer çekince de bu Şart’a ilişkindir.

Bu çekincelerin kaldırılması hâlinde, özellikle terör uzantısı partilerin kazandığı belediyelerde, bir bakıma eyalet yetkilerine sahip olarak kendi içinde bağımsız icraatlar yapılmasının önü açılacak ve merkezî idarenin sahip olduğu emniyet, eğitim, sağlık, yargı gibi alanlardaki yetkiler tamamen mahallî idarelere geçecektir.

Terörist başının bu maddelere konulan çekincelerin kaldırılmasını istemesi bundan dolayı olduğu gibi, AB ve Avrupa Konseyi gibi birliklerin de bu konuda uzun zamandan beri yaptıkları baskılar göz önüne alındığında, onların da terörist başıyla aynı hedefe odaklandıkları görülmektedir.

7- ‘Kanserli Hücre’ Yasası’nın 10. maddesindeki “Bu yasa kapsamında verilen görevleri yerine getiren kişilerin hukuki, idari veya cezai sorum-

luluğu doğmaz.” ifadesi, aslında bütün aktörlerin anayasal suç işlediğini ve kendilerini garantiye alma yönündeki beyhude çabalarına işaret etmektedir.

8- Şimdiye kadarki söylemlere bakılacak olursa siyasi iktidar ve küçük ortağı, kendi eliyle terörist başını sanki tüm Kürtlerin, hatta tüm etnik kökene sahip vatandaşlarımızın haklarının savunucusu ve baş müzakerecisi konumuna getirmiştir. Hatta yalnızca Türkiye’deki değil, Irak, İran ve Suriye’deki Kürtlerin de temsilcisi hâline getirilmeye çalışılmaktadır.

Siyasi iktidar ve ortağı terörist başının gerçek yüzünü bilmese de Kürtler, onun gerçek yüzünü çok iyi bilmektedirler.

9- “Millî Dayanışma ve Toplumsal Bütünleşmenin Güçlendirilmesi” adı verilen, bizce ‘Kanserli Hücre’ yasası; aziz milletimizin dayanışmasını ve toplumsal bütünleşmesini değil, AKP, MHP, HÜDA PAR ve diğer olumlu oy verenler ile PKK-DEM’in dayanışması ve bütünleşmesinin sağlanmasını ve suçlarının yasal zırha büründürülmesini amaçlayan niteliktedir.

10- Yıllarca terörün bittiği, teröristlerin ayak kabı numaralarına ve gözlerinin rengine kadar bilindiği AKP tarafından açıklanmıştı. Şu halde, yaşanan bu rezaletleri aldatmacadan başka bir isimle vasıflandırmak mümkün müdür?

11- Bu aldatmaca, küresel bir senaryonun, BOP-BİP’in bir aşamasıdır ve küresel sömürgeci güçlerin hedeflerine hizmet etmektedir. Nitekim ABD’nin Türkiye Büyükelçisi ve Irak-Suriye Özel Temsilcisi **Tom Barrack**, “**Bu sürecin sonucunda dört ülkedeki Kürtler bir araya gelecek.**” sözüyle gerçekleri ikrar etmektedir.

12- Sürecin başından beri bütün aşamalarda ve sonrasında, “**Kanserli Hücre**” teklifinin kanunlaşması ve uygulanmasında ne yazık ki Türk Milleti yok sayılmıştır.

Kabul etmek gerekir ki terörist başı ve partisi DEM, teröristlerini ve oy verenlerini ikna etmek için süreç hakkında düzenli bilgilendirme yapmaktadır.

AKP Grup Başkanı Abdullah Güler, PKK lideri Abdullah Öcalan'ın statüsü konusundaki bir soruya, "Bundan sonraki süreçlerde rahatlıkla, belirli bir disiplinle İmralı'da akademisyen, gazeteci ziyaretleri idari düzenlemeyle yapılabilir ama bunun için yasal bir düzenlemeye de, statüye de ihtiyaç yok." sözleriyle cevap vermiştir. Ancak bu sözlerin, aşağıda izah ettiğimiz üzere, ete kemiğe büründüğü ve ifade edilenin çok üstünde bir **'kurul başkanlığı'** statüsü ile taltif edileceği anlaşılmaktadır.

Daha önce DEM'in İmralı Heyeti'nde yer alanların ve terörist başının İmralı'daki sekreteryasında (???) görev alanların gazetecilerle yaptıkları röportajlarda, **terörist başının 'Silahsızlanma ve Siyasallaşma Kurulu'nun başkanı olacağı ve kurulda devlet memurlarının da bulunacağı** açıklanmıştı.

Bilindiği üzere, kanun kapsamında kurulması gereken biri Cumhurbaşkanı Yardımcısı'na bağlı, diğeri Meclis'te oluşacak iki kurul bulunmaktadır. Nitekim bu satırların yazıldığı sırada, bu kurullardan biri olan ve Cumhurbaşkanı Yardımcısı'nın başkanlığındaki Takip ve Değerlendirme Kurulu'nun ilk toplantısını yaptığı ve yine kanun gereği oluşturulması gereken alt kurulların kurulmasına karar verildiği ilan edildi.

Söz konusu alt kurulların da; "Adli ve Hukuki İşler Koordinasyon Alt Komisyonu", "İzleme ve Tespit Alt Komisyonu", "Sosyal Uyum ve Bütünleşme Alt Komisyonu" ile **"Silahsızlanma ve Stratejik Koordinasyon Alt Komisyonu"** olarak kurulmasının kararlaştırıldığı belirtildi.

Kurulun ilk toplantısında, DEM'lilerin yaptığı açıklamaya benzer bir şekilde, **"Silahsızlanma ve**

Stratejik Koordinasyon Alt Komisyonu"nda PKK lideri Abdullah Öcalan'ın görev alacağı tahmin ediliyor. Yani terörist başı bu kurulda devlet memurlarına başkanlık edecek. (???)

Bu gidişle, R. Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli, "Biji Sero Apo" diye slogan atmaya da başlamışları şaşırtıcı olmayacaktır.

Hedefe Ulaşmak İçin Her Yol Mübah Mı?

13- Kendisinin defalarca söylediği **BOP eş başkanlığı** görevinin daha bitmediği anlaşılan ve bu sıfatıyla görevinin gereğini yapabilmesi için Recep Tayyip Erdoğan'ı bir kez daha Cumhurbaşkanı yapmak gayesiyle önümüzdeki seçimlerde uygulanacak farklı yöntemler tartışılmaya devam etmektedir.

Hatta önceki seçimlerde AKP-MHP-HÜDA PAR/BBP İttifakı'na bir de DEM'i veya yeni adı her ne olursa olsun terör uzantısı partiyi eklediğimizde, yeni seçimlerdeki Cumhur İttifakı da şekillenmiş olmaktadır. Kim bilir, CHP/Yeni Parti de bunlara eklenir. Yetmezse son anda bir Sinan Oğan da bulunur!!!

Bütün bu çabalara rağmen maksat hasıl olmaz ise parlamenter hükümet sistemine geçişin bile tartışıldığı görülmektedir. **Amerikan veya İngiliz muhplerinin yeniden hortladığını görmek, güzel ülkemiz için yürek yaralayıcıdır.**

Bazılarının koltuklarını korumak uğruna oluşturdukları kanserli Hücre ile, PKK/DEM'in, kanlı silahla yapamadıklarını şimdi adım adım kansız siyasetle elde etmelerine alan açılmaktadır.

İnanıyoruz ki Millet Partisi'nin ilk günden beri büyük fedakârlıklarla ve engellemelere maruz kalmasına rağmen yapmış olduğu çağrı karşılık bulacak, Aziz Milletimiz derin uykularından elbette bir gün uyanacaktır.

TARİH TEKERRÜR EDERMİŞ, TABİİ İBRET ALMAYANA

Ahmet ÇUVALDIZ

Bugüne kadar aziz milletimizin başına gelmeyen kalmadı. Yıllar boyu ehil olmayan kadroların ellerinde idare edile edile buhranlara sürüklendi. Ancak, bu böyle gitmeyecek, milletimiz er-geç uyanacak!

Yunanistan Niçin PKK'nın Arkasındaymış?

Bilindiği gibi Apo denilen Agop Artinyan, Türkiye'nin baskılarıyla üs kurduğu Suriye'den çıkarıldığında ilk önce Yunanistan'a, oradan da Kenya'ya gitmişti.

Agop'un Yunanistan'da kalması büyük sorun olmuş, Yunan Adaleti, aracı olanlar hakkında dava açmış ve yargılamıştı.

İşte bu konu ile ilgili olarak, Yeniden Millî Mücadele Gazetesi'nin 6 Kasım 2017 tarihli nüshasında yer alan **"PKK Anadolu'daki Son Yunan Ordusudur"** başlıklı yazıdan kısa bir pasaj:

"On dört yıl önce, 12 Haziran 2003 tarihli duruşmada, Yunanistan'ın yıllarca PKK'ya verdiği destek açık bir şekilde kanıtlandı.

Duruşmada, Em. General Rihardos Kapellos; "Emekli Amiral Andonis Naksakis ve çok sayıda yüksek rütbeli subayımız Türkiye'deki Kürt silahlı mücadelesinin ikinci bir orduyu teşkil ettiğini düşünüyordu" diyerek Yunan ordusunun PKK'ya duyduğu büyük sempatiyi ilk kez açıkladı.

Aynı duruşmada, Yeni Demokrasi Partisi Milletvekili Panos Kamenos da "Yunan Dışişleri Bakanlığı ve EYİP, Naksakis'in bütün girişimlerini biliyordu. Naksakis devlet makamlarını da bilgilendiriyordu.

Burada sanık sandalyesinde, aslında siyasi liderlik ve EYİP başkanı olmalıydı. Andonis Naksakis, Öcalan'a zarar geleceğini düşünse kafasına bir kurşun sıkar, intihar ederdi" demişti.

Eski EYİP başkanı ve eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Amiral Leonidas Vasilikopulos ise, "Andonis Naksakis, PKK liderinin hayatı ve onuru için çabaladı. Naksakis bütün Yunan halkının ve parlamentonun duygularına uygun hareket etti. Bu arada, Dayanışma mitingini unutmayalım" sözleriyle de meşhur oldu.

Eski Kamu Düzeni (EYİP) Bakanı Stelyos Papatemelis; "Naksakis, Kürt halkı için hareket etti. Zaten Yunan halkı da Kürtlerle dayanışma içerisindeydi.

Öcalan ve Kürtlerin zaferi, Türkiye'nin bölünmesine yol açacaktı. Şimdi ise kuzey Irak'ta kurulacak Kürt devleti Türkiye'nin bölünmesi sürecini başlatacak."

Demek ki Batının Kürt hayranlığı, Kürtlerin kara gözü ve kara kaşı için değil, Türkiye'yi bölmek içinmiş...

Millî Dayanışıp, Toplumsal Bütünleşeceğiz Artık

2002'den beri tek başına iktidarda olan ve devletin bütün kurumlarını emrine amade kılan R. T. Erdoğan, Başbakan de Cumhurbaşkanıyken de...

... milli dayanışmayı ve bütünleşmeyi sağlama yerine, toplumu kutuplaştırmayı, kimlikleri de alt-üst etmeyi tercih etti, bilerek ve isteyerek.

Türkiye'de yaşayan bizler kendimizi Türk biliyorduk, ta ki Erdoğan kimliklerimizin üzerini çizinceye kadar. Meğerse hiçbirimiz Türk değildik. Olduk mu size, bir mozaik içinde yer alan kim olduğu belirsiz birileri.

"Bir Hristiyan Kulübüdür" dediği AB'ye gireceğiz diye uyum üzerine uyum yasası çıkaran, Amerika'nın her istediğini yerine getiren Tayyip Erdoğan;

Baktı ki milli dayanışma yok olmuş, toplum olarak bir türlü bütünleşemiyoruz, klasik çözüm bulma yolunu tercih etti, 'işleri hal yoluna koyayım, şu ümmeti bir barıştırıp kaynaştırayım, görsün yedi düvel Erdoğan "sorunu" nasıl çözüyor' dedi ve bu sefer de kendimiz için bir yasa çıkardı, siparişe istinaden.

Eyy vekiller, Meclisten ayrılmayın, gönderdim teklifi oylanmadan hemen oylayın, sonra istediğiniz yere yolunun. Vekiller oylanmadı, sipariş yasayı aynı gün gündüz görüşüp gecenin bir yarısında şipşak oyladı.

Aslında, yasayı çıkarması gereken kurum, yani Meclis, AKP+MHP'nin tasarısını tıpkı bir gazetenin "Çerçeve Yasa Meclis'te Onaylandı" manşetinde belirttiği gibi kaşla göz arasında onaylamış oldu!

Şimdi, Meclisin kabul ettiği ve adına "Millî Dayanışma ve Toplumsal Bütünleşmenin Güçlendirilmesine Dair Kanun" denilen yasayla, suça karışmayan PKK'lılar affedilip topluma kazandırılacak. Yani "Anadolu'daki Son Yunan Ordusu PKK" dağdan indirilip toplumun içine sokulacak.

Yüzyıl önce Kurtuluş Savaşı ile Sevr'i yırtıp attık. Peki Batı, bizim artık devran değişti, bir daha düşünmezler diye boş verdiğimiz Sevr hedefinden vazgeçti mi?

Asla. Emperyalist Batı ile Müslüman Türk'ün bin yıllık mücadelesinde dün biz Sevr'e tam olmasa da Lozan'la cevap verdik. Onlar da bugün bize cevap veriyorlar.

Son cevapları ise bu yasadır. Uyuma, çok geç olmadan uyan milletim artık şu ölüm uykusundan!

PKK'YA ÇIKARILAN AF: *Neyin Başlangıcı?*

Mustafa GÖKTEKİN

Oyunlar bitmiş mi? Asla bitmemiş!

Osmanlı'nın yıkılması ve Türk milletinin Anadolu'dan sökülüp atılması projesini Mondros'la hayata geçirmeye başlamışlar; yok etme çalışmalarını Sevr paçavrasıyla neticelendirme hayalleri kurmuşlardır. Millet, ölüm döşeginde iken Sevr paçavrasını yırtıp atmıştır. Lakin değişen bir şey yoktur. Hayaller ve planlar aynen devam etmektedir.

Pazarlamacıların müşterisine, "Olmadı, şunu verelim; olmadı, bunu verelim." dediği gibi, bu ülkede yaşayan ve bu ülkenin ekmeğini yiyen ihanet şebekeleri tarafından Sevr paçavrası yırtılınca milletin önündeki hedefler değişik yollarla engellenmiştir. Ülkemiz ne zaman bir atılım yapacak olsa, bir sebeple önü kesilmiştir. Sanayisi yok edilmiş, tarımı zayıflatılmış, silah sanayisi akamete uğratılmıştır.

Nerede Nuri Demirağlar, Nuri Killigiller ve daha nice-leri?

Her birinin başına olmadık işler gelmiş; ülkemizi her seferinde bir adım daha geriye götürme planları ve çabaları, hareket kabiliyetimizi azaltmıştır. Uçak yapanlar, silah yapanlar, demir yollarını döşeyenler bir bir ortadan kaldırılmış veya iflas ettirilmiştir. Olmadı; darbelerle milletin evlatları yine kendi insanına kıydırılmıştır.

Türk milleti kadar başına bu kadar bela ve felaket gelen, buna rağmen hâlâ ayakta kalmayı başaran başka bir millet düşünmek zordur.

"Dereler aktı geçti
Kurudu vakti geçti
Nice han, nice sultan
Tahtı bıraktı geçti"

Büyük Yunus'un bu şiirinin insanlara çok şey anlatması gerekir. Ama anlatıyor mu? Sanmam. Sözü söylemek güzel, fakat onu yaşamak ve hayata geçirmek zordur. Zor olmasaydı, asırlar boyunca, hatta bir tarih boyunca insanlar kendi ülkelerine ve milletlerine bu kadar zarar verebilirler miydi?

Tarihin Aynasında Kendi Ayağına Kurşun Sıkmak
Tarih boyunca devleti, Türk olmayan insanlar tarafından yıkılmış kaç tane devlet gösterebilirsiniz? İstisnalar dışında hemen hemen gösteremezsiniz; göstermek zordur. Bırakın Selçuklu'yu ve Osmanlı'yı, bir asırlık Türkiye Cumhuriyeti tarihinde bile kaç defa tökezlemiş, kendi ayağına kurşun sıkılmışız.

Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da İngiliz oyunlarıyla kaç defa kalkışma yaşanmış; Musul ve Kerkük vilayetlerini kaybetmişiz. Bu olayların neticesinde Misak-ı Millî sınırlarımız içerisindeki Musul ve Kerkük vilayetlerini kaybettiğimiz yetmemiş, sayısız askerimizi ve insanımızı da kaybetmişiz. Batı Trakya ile ilgili olarak da istenilen ilgiyi ve çalışmayı gösterememiştik.

Yüz Yıllık Hesap: Sevr Paçavrasından Büyük Orta Doğu Projesi'ne

Ülkemizin bir asırlık tarihinin elli yılı, yine terör belasıyla uğraşmakla geçmiştir. Milletin alın teri ve göz nuru, dağlara taşlara bomba olarak atılarak harcanmıştır. Yetmemiş, elli bin insanımızın katledilmesine seyirci kalınmıştır.

Sorunları çözmek devletler için çok mu zordur? Elbette bizim gibi tarihî tecrübesi olan bir millet ve devlet için bu iş bu kadar zor değildir. Ama çözmek isteyen kim?

Tarih bizi hep ehliyesiz ve liyakatsiz devlet adamlarıyla sınamıştır. Kimisi korkmuş, kimisinin işine gelmemiş; kimisi ölenlerin kanından medet umarken kimileri de ikbali için kanın akmasına ve ülkenin zayıflamasına göz yummuştur. Bütün bunlar olurken düşmanlarımızın eli bir türlü üzerimizden eksik olmamıştır. Çoğu zaman da devletimizi idare edenler, dış güçlerden medet ummuştur.

Yüz yıl önce hedeflerine ulaşamayan beynelmilel güçler, emellerini gerçekleştirmek için proje üzerine proje geliştirmişlerdir. Bölgemizde, Osmanlı topraklarındaki menfaatlerini güvence altına alan emperyalist güçler; sözüm ona henüz millet olamamış halklara devlet olma yetkileri vererek, elmanın kurdu misali, halkların içinden çıkan fakat beynelmilel güçlerin adamı olan kişiler vasıtasıyla bölgeyi içinden çıkılmaz bir hâle getirip çekilmişlerdir.

Baktılar ki bölgede hesaplarının dışında gelişmeler yaşanıyor; hizmetinde oldukları küresel Siyonizm'in karakolu İsrail zor durumda kalıyor ve bölgede Türkiye, İran, Libya gibi ülkeler istemedikleri yönde gelişiyor; menfaatlerine zarar veriliyor...

Bölge için hazır bulunan Sevr'in yeni planlarını, "Büyük Orta Doğu Projesi" gibi ağzı dolduran bir sloganla hayata geçirmek için harekete geçtiler.

Libya, Tunus, Mısır, Suriye ve Irak parçalandı; ayakta duramaz hâle getirildi. Bütünlükleri bozuldu, buralardaki güçlü devlet adamları öldürüldü veya sürüldü.

Yetti mi?

Elbette yetmedi.

Bölgede hürriyet ve bağımsızlığın merkezi olan Türkiye'nin yüz yıldır ayağa kalkması önlenmeye çalışılmasına rağmen, yeminlerinden dönmeyen küresel Siyonizm, Sevr'i tıpkı bir asır önce planladığı gibi hayata geçirmek için çalışmalarına devam ediyor.

Küresel Senaryolar ve Alt Kimlik Tuzağı

Bütün saldırılara ve liyakatsiz devlet adamlarına rağmen ayakta kalan Türkiye, milletimizden yeni milletler çıkarmak suretiyle bölünerek küçük parçalara ayrılmak isteniyor. Ulus devlet olan Türk milletinden doğan üniter yapımızın, konfederasyonlar veya federasyonlar hâline getirilmek istendiği görülüyor.

Başta Sayın Cumhurbaşkanı olmak üzere, milletimizden bahsederken akıllarına gelen bütün alt kimlikleri tek tek sayıyorlar. DEM Parti'nin yetkilisi bir kadın da bütün alt kimlikleri sayarak haklarının verilmesi gerektiğini söylüyor.

Milletin Meclisindeki vekiller, sözüm ona PKK'nın affını ve "her şeyin başlangıcı" dedikleri çerçeve yasayı 468 oyla geçirince bayram yapıyorlar. Bahçeli, bunun her şeyin başlangıcı olduğunu söylüyor. Daha nelerin başlangıcı olacağını ise zaman gösterecek.

Kiminle Barış, Hangi Şartlarda Af?

Meclis bayram yaparken PKK tarafında bir hareket var mı?

Hiç de görünmüyor.

Karayılan nam eşkıya, "Yenilen barış ister, biz yenilmedik ki." diyor.

Peki Türkiye, PKK terör örgütüne yenildi mi?

PKK'nın kadın ileri gelenlerinden birisi, "Biz suç işlemedik ki niçin af ve barış isteyelim?" diyor.

Peki, terör örgütünün mensupları barış istemediğine göre Türkiye kiminle barış yapacak, Allah aşkına? Abdullah Öcalan ile mi?

Meclisteki PKK uzantıları, DEM Partililer, PKK militanları ve teröristler için hangi ifadeyi kullanıyor?

"Gerilla!"

“

Milletin birliğine, dıştan veya içten geleceğimize yapılacak her türlü müdahale ve telkin, bu milletin lehine olmadığı gibi geleceğimizin tehlikeye düşme sine de sebep olacaktır. Milleti bölmek ve her birine ayrı kimlik vermek bizi böler, parçalar, küçültür ve güçsüzleştirir

”

“Senin ağır silahların, ABD tarafından verilen tırlar dolusu ağır silahların nerede?” diye soracak mıyız? Yoksa silahları kabul edip terör örgütü mensuplarını halkın içine mi salacağız? Beş sene sonra da siyaset yapmalarına izin mi vereceğiz?

Bu silahların hesabı sorulacak mı?

“Apo affedilmiyormuş...”

Apo’nun affedilmeye ihtiyacı mı var? Adam zaten İmralı’da saltanat sürüyor!

Eşit Vatandaşlık Yalanı ve Meclis-i Mebusan Hafızası

“Eşit vatandaşlık” dedikleri ne?

Ne istemişler de olamamışlar?

Meclisteki 327 vekil Doğu ve Güneydoğulu değil mi? Bu ülkenin en zenginlerinin kahir ekseriyeti Kürt kökenli değil mi? Toprak ağaları Türk kökenli mi? Ordu içinde ve polis teşkilatında kaç tane Türk, kaç tane Kürt kökenli kardeşimiz var?

Bir ülkenin bir tek resmî dili ve bir tek ismi olur. Milletın de tek bir adı olur. Takıldıkları bu mu?

Güneydoğuda hâlen Türkçe bilmeyen insanlarımız yok mu? Eğer Kürtçe bugüne kadar yasak idiyse, insanlar hangi dille konuştular?

Hesap bellidir ve dün Osmanlı’nın Meclis-i Mebusanında yapılan yanlışlar bugün de tekrar edilmektedir.

Tarih tekerrür ediyor.

Meclis-i Mebusanın yanlışları nasıl Osmanlı’nın yıkımına kapı aralamış ve buna yardımcı olmuşsa, bugün Millet Meclisinin aldığı yanlış kararlar ve sonrasında almayı planladıkları kararlar da ülkenin küçülmesinin kapılarını aralayacaktır.

Kırmızı Çizgi: Üniter Yapı ve Millî Birlik

Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin bir tek ismi vardır: Türkiye.

Bir tek milleti vardır: **Türk milleti.**

Alt kimlikler ise bizim özbeöz zenginliklerimizdir. Hayalimiz Misak-ı Millî sınırlarımızdır. Öz dilimiz ve resmî dilimiz Türkçedir. Bu Anadolu ve Rumeleli topraklarının en az bin yıldır sahibiyiz. Buraları şehitlerimizin kanları ve analarımızın gözyaşlarıyla vatan yapmışızdır.

Her kim bu ülkenin ve bu milletin kanı aksın diyor-sa haindir.

Her kim bu millete kurşun sıkılmış biri için “Affedilsin.” diyorsa ya gafildir ya haindir. Hangisini tercih edecekse etsin!

Bu millet yenilmez. Bu millet, asla ve kat’a hiçbir düşman ve zorluk karşısında pes etmez. Vatanı için dün öldüğü gibi bugün de ölmeye, can vermeye hazırdır.

Sevr paçavrasının millete hazırladığı plan, Türk milletini ve Türk devletini yok etme planıdır. Bunun terörle başlayan ve siyasal bölünmeyle devam eden safhaları vardır. Planın ikinci aşaması, milleti bölme ve parçalama planıdır.

Vicdanı olan, milleti seven, geleceğimizden endişe duyan herkesin durup düşünmesi ve ne yaptığını, nereye doğru gidildiğini sorgulaması gerekir.

Milletin birliğine, dıştan veya içten geleceğimize yapılacak her türlü müdahale ve telkin, bu milletin lehine olmadığı gibi geleceğimizin tehlikeye düşmesine de sebep olacaktır. Milleti bölmek ve her birine ayrı kimlik vermek bizi böler, parçalar, küçültür ve güçsüzleştirir.

Millî birlik ve dirliğimizi korumak, devletimizin birinci görevidir.

Dikkat edilmelidir.

Bundan sonraki adımlar, yapılan yanlışları düzeltmeye dönük olmalıdır.

Devletimiz varlığını Anayasa’dan almaktadır. Değiştirilmesi düşünülen maddeler asla değiştirilmeden; üniter yapımız ile dil ve millet kavramlarımız pekiştirilerek korunmalı, millî birliğimiz güçlendirilmelidir.

Makamlar ve koltuklar gelip geçicidir.

Nice hanlar, nice sultanlar gelip geçmiştir.

Dünya da geçicidir.

ŞEHİTLER ÖLMEZ

Ertuğrul ŞAKAR

Anadolu Türklüğe bin yıllık vatan,
Kars'tan Edirne'ye doya doya gez
İsmi bilinmeyen nice kahraman,
Destanlar yazdılar sözle övülmez
İnandım Allah'ım şehitler ölmez.

Bu millet ordudur, ordumuz millet,
Görmedi tarihte esaret, zillet,
Haktan, adaletten alıyor kuvvet,
Türk'e karşı gelen zalimleri ez.
İnandım Allah'ım şehitler ölmez.

Türk milleti namus, şeref, şan dolu,
Çin'den Viyana'ya uzandı kolu,
Koşarken ölüme cennetti yolu,
Vatan yaslı ise insanı gülmez.
İnandım Allah'ım şehitler ölmez.

Uysalız, sessiziz, gönül piriyiz,
Saygıda, sevgide Yunus eriyiz,
Yumuşak başlıyız fakat diriyiz,
Dünya işitsin ki vatan bölünmez.
İnandım Allah'ım şehitler ölmez.

Analar duada, evlat cephede,
Hile, yalan bitmez asla kahpede,
Vatan dağlarında sordum Mehmet'e,
Dönmeyi, kaçmayı, korkmayı bilmez.
İnandım Allah'ım şehitler ölmez.

Bayrak gül rengini alır kanından,
Devlet için geçer kendi canından,
Şehâdet şerbeti ecdat şanından,
Haçlısı, paryası Türklüğü silmez.
İnandım Allah'ım şehitler ölmez.

Dağ başında bazen boran kar olur,
Yüce Türk milleti yaşar var olur,
Her şehit düştükçe toprak yar olur,
Devletin âtisi ihmale gelmez.
İnandım Allah'ım şehitler ölmez.

Analar, bacılar, nişanlı kızlar,
Sizin için gezer gökte yıldızlar,
Şehit aileler, yetimyalnızlar,
Şehidim ardından pişmanlık olmaz.
İnandım Allah'ım şehitler ölmez.

ABD’NİN ORTADOĞU POLİTİKASINI DOĞRU OKUMAK

Feyyaz İRFAN

ABD’nin Ortadoğu politikasını doğru okumadan, İsrail’in bölgesel hesaplarını değerlendirmeden ve küresel güçlerin enerji, güvenlik ve jeopolitik çıkarların hesaba katmadan Ortadoğu’daki gelişmeleri anlamak mümkün değildir.

“Petrol kuyularımızı bombalayabilirsiniz. Ancak unutmayın; biz ve atalarımız hurma ve deve sütüyle yaşıyorduk. Yine öyle yaşayabiliriz. Ama siz petROLSÜZ yaşayamazsınız.”

Bu söz, yalnızca bir hükümdarın meydan okuması değil, aynı zamanda petrolün Ortadoğu’da nasıl bir stratejik güç olduğunu gösteren çarpıcı bir ifadedir.

Faysal’ın Ölümü ve ABD’nin Bölgeyi Dizaynı

Faysal, 1975 yılında yeğeni tarafından gerçekleştirilen suikast sonucu hayatını kaybetmiştir. Suikastın ardından failin akli dengesiyle ilgili tartışmalar öne çıkarılırken, olayın siyasi boyutuna ilişkin çeşitli iddialar gündeme gelmiştir.

Faysal’ı kurşunlayan yeğeni Faysal bin Musaid’in ABD’de eğitim görmüş olması ve o tarihlerde Amerika’dan yeni dönmüş olması düşündürücüdür.

Bu suikast ile bölgedeki tüm Arap devletlerine ABD, "Bize karşı gelenin sonu bu olur" diye mesaj vermiştir adeta. Faysal’ın sonunu gören ve ölümü göze alamayan bölge liderleri, ABD’nin Ortadoğu politikasına karşı teslim bayrağını çekmiştir.

Faysal’ın ölümünden sonra yerine kardeşi "Halid bin Abdülaziz" geçmiş ve Faysal’ın milli politikalarını değiştirerek adeta ABD’ye teslim olmuştur...

Burada Kissinger’a atfedilen bir sözü hatırlamak gerekir: *“ABD’nin düşmanları dışarıda ise satın alınır, içeride ise yok edilir.”*

Faysal’ın ölümünün ardından Suudi Arabistan’ın ABD ile ilişkilerinin seyri ve bölgenin dizaynının nasıl değiştiği bilinmektedir.

Ortadoğu’da yaşanan gelişmeleri doğru anlamanın yolu, yalnızca bugünün açıklamalarına ve diplomatik söylemlerine bakmaktan geçmiyor. Bölgenin yakın tarihine, özellikle de ABD ile Arap ülkeleri arasındaki ilişkilerin nasıl şekillendiğine bakmak gerekiyor.

Bu açıdan Suudi Arabistan Kralı Faysal’ın yaşadıkları, üzerinde düşünülmesi gereken önemli bir tarihsel örnek olarak karşımızda duruyor.

Faysal’ın Petrol Kozu

1973 Arap-İsrail Savaşı ve İsrail’in Kudüs’ü işgalinin ardından, İsrail’e destek veren başta ABD olmak üzere Batılı ülkelere karşı petrol ambargosu uygulanması, dönemin güç dengelerini ciddi biçimde sarsar. Suudi Arabistan Kralı Faysal da bu politika-nın en kararlı ve etkili isimlerinden birisidir.

Dönemin ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissinger’ın Riyad’a giderek ambargonun kaldırılması yönünde girişimde bulunduğu biliniyor. Faysal ise ambargo konusunda geri adım atmıyor.

Kissinger’ın baskıyı artırarak, petrol tesislerinin ve petrol kuyularının bombalanabileceği yönünde tehditte bulunduğu anlatılır. Faysal’ın buna verdiği cevap ise yıllar boyunca bölgenin siyasi hafızasında yer etmiştir:

Ortadoğu'da Değişen Dengeler

Faysal döneminin ardından Suudi Arabistan ile ABD arasındaki stratejik ilişkiler derinleşir. Petrol, güvenlik, silah ticareti ve bölgesel siyaset, iki ülkeyi uzun yıllar birbirine bağlayan temel unsurlar olmuştur.

Mevcut Suudi yönetiminin geçtiğimiz yıllarda **ABD'den 100 milyar Dolarlık silah** satın aldığı kamuoyunun malumlarıdır. Bu silahlar, İsrail'in yayılmacı politikasına karşı değil, komşu Arap ve Müslüman ülkelere karşı kullanılmaktadır.

Bu durum yalnızca Suudi Arabistan açısından değil, Ortadoğu'daki birçok ülke açısından da önem taşır. Bölgedeki yönetimler, küresel güçlerle ilişkilerini kendi güvenlik ve siyasi çıkarları doğrultusunda yeniden şekillendirmek zorunda kalmışlardır.

Dolayısıyla Ortadoğu siyasetini yalnızca tek tek ülkelerin attığı adımlar üzerinden değil, bölgesel ve küresel güç ilişkileri üzerinden de okumak gerekmektedir.

ABD'nin Ortadoğu'daki Önceliği

ABD'nin Ortadoğu politikasında İsrail'in güvenliği uzun yıllardır temel başlıklardan biri olmuştur ve olmaya da devam etmektedir. Bunun yanında enerji kaynakları, deniz yollarının güvenliği, İran'ın bölgesel etkisi, terörle mücadele ve ABD'nin bölgedeki askeri-stratejik varlığı da Washington'un politikalarında belirleyici olmuştur.

ABD'nin ve İsrail'in bölgesel gelişmeler üzerindeki etkisini hafife almak Ortadoğu'da uygulanan politikaları okuyamamaktır. Zira bölge siyasi tarihi doğru okunduğunda: 1950'li yıllarda İran'da Başbakan Musaddık'ın CIA ve MI6'in operasyonu ile devrilmesi, Türkiye'de 1960 ihtilali, Irak'ta Saddam Hüseyin olayı, Mısır'da 2013 yılında M.Mursi'nin iktidardan uzaklaştırılması vb. organizasyonlarda da görüleceği üzere, Ortadoğu'da uygulanan her yeni siyasi projenin, girişimin veya dönüşümün arkasında ABD ve İsrail'in bulunduğu açık seçik ortadadır...

Bu manada, pazarlık yok diyerek başlayan ve bugün İmralı'dan onay alınan "Terörsüz Türkiye" sürecinin düzenlemeleri kamuoyunun malumudur. Bu bağlamda bugün Ortadoğu'da politika oluşturulurken yapılması gereken olayları sloganlarla değil, çıkar ilişkileri ve güç dengeleri üzerinden okumak gerekmektedir.

Türkiye'yi Bekleyen Soru

Tam da bu noktada Türkiye açısından önemli bir soru akla geliyor:

Ortadoğu'da yaşanan yeni siyasi gelişmelerin Türkiye'ye yansımaları hangi güç merkezlerinin bölgesel hesaplarıyla örtüşüyor?

"Büyük Ortadoğu Projesi" uygulama süreci devam ederken, Türkiye modelidiye pazarlanan "Terörsüz Türkiye" sürecinin yalnızca Türkiye'nin iç dinamikleriyle açıklanamayacağı ortadadır.

Zira, yine bu köşede "**Terörsüz Türkiye Konusunda Nereye Geldik?**" başlıklı yazımızda, **CIA yetkilisi G. FULLER ve H.BARKLEY'in** 1999 yılında yayımlanan "**Türkiye'nin Kürt Meselesi**" isimli kitabı atıfla kitapta yazılanların, "**Terörsüz Türkiye**" sürecinin adeta senaryosu olduğunu belirtmiştik.

Türkiye'nin terör sorununu çözme iradesi elbette kendi milli çıkarları açısından değerlendirilmelidir. Fakat bu sürecin Ortadoğu'daki daha geniş jeopolitik gelişmelerle kesişen yönleri vardır ve bunlar ıskalanmamalıdır.

Çünkü Ortadoğu'da hiçbir gelişme boşlukta gerçekleşmiyor. Petrolün, güvenliğin, İsrail'in, İran'ın, Arap ülkelerinin, Türkiye'nin ve küresel güçlerin çıkarları aynı denklem içerisinde birbirleriyle kesişiyor.

Sonuç ve Değerlendirme

Kral Faysal'ın hayat hikâyesi, Ortadoğu'da güç sahibi olmakla küresel güçlerle mücadele etmek arasındaki hassas dengeyi hatırlatıyor.

Bugün yapılması gereken, Faysal'ın akıbetiyle birlikte, onun döneminden bugüne uzanan güç ilişkilerini dikkatle incelemek ve değerlendirmektir.

ABD'nin Ortadoğu politikasını doğru okumadan, İsrail'in bölgesel hesaplarını değerlendirmeden ve küresel güçlerin enerji, güvenlik ve jeopolitik çıkarlarını hesaba katmadan Ortadoğu'daki gelişmeleri anlamak mümkün değildir.

Velhasıl...

Ortadoğu'da görünenin arkasındaki güç dengelerini okuyamayanlar, çoğu zaman tarihin kendilerine verdiği cevapları da yanlış yorumlar.

Bu da böyle bilene...

“MEKKE ANTLAŞMASI” MI? NATO 3.0 MI?

“

Mekke’de bağımsız bir İslam ülkeleri savunma sistemi mi kurulmaktadır, yoksa NATO 3.0 güvenlik anlayışının Orta-doğu’ya uyarlanmış yeni bir modeli mi ortaya çıkmaktadır?

Selami YILDIRIM

NATO 3.0 ne demektir?

Soğuk Savaş NATO’sunu NATO 1.0, 11 Eylül sonrasındaki küresel operasyonları NATO 2.0 olarak düşünürsek, NATO 3.0’ın belirleyici özelliği güvenlik yükünün daha fazla müttefiklere paylaştırılmasıdır. ABD, her krizin askerî ve ekonomik maliyetini tek başına üstlenmek yerine ortaklarından daha fazla savunma harcaması, üretim ve bölgesel sorumluluk beklemektedir.

Mekke Anlaşması’na bu gözle bakıldığında dikkat çekici bir güç bileşimi görülmektedir: Türkiye’nin büyük ordusu ve gelişen savunma sanayii, Pakistan’ın askerî kapasitesi ve nükleer caydırıcılığı, Suudi Arabistan’ın mali kaynakları ve enerji gücü. Bu üç kapasitenin aynı güvenlik mimarisi içinde buluşması sıradan bir gelişme değildir.

NATO’nun 5. maddesi Mekke’ye mi taşıyor?

Mekke Anlaşması’nı NATO ile birebir eşitlemek doğru olmaz. NATO’nun ortak karargâhı, entegre komuta yapısı ve onlarca yıllık askerî standardizasyonu vardır. Mekke Anlaşması’nın böyle bir kurumsal derinliğe ulaşip ulaşmayacağı henüz belli değildir.

Fakat siyasi mantık bakımından benzerlik açıktır: Birimize yapılan saldırı hepimize yapılmıştır. Bu nedenle asıl soru, Mekke Anlaşması’nın “İslam NATO’su” olup olmadığı değil, NATO 3.0’ın bölgesel bir modeli hâline gelip gelmeyeceğidir.

”

Ev Ödevi

7–8 Temmuz 2026: Ankara NATO Zirvesi

7 Ağustos 2026: Mekke Ortak Savunma Anlaşması

Arada yalnızca bir ay var. Asıl dikkat çekici nokta, Ankara NATO Zirvesi’nde ortaya konulan yeni güvenlik anlayışıyla bir ay sonra Mekke’de imzalanan Türkiye–Suudi Arabistan–Pakistan Ortak Savunma Anlaşması arasındaki stratejik benzerliktir.

NATO Genel Sekreteri Mark Rutte, Ankara Zirvesi sonrasında Avrupa ülkeleri ile Kanada’nın kendi güvenlikleri için daha fazla sorumluluk üstlenmesini “NATO 3.0” kavramıyla ifade etti. Zirvede NATO’nun 5. maddesindeki “bir üyeye yapılan saldırının bütün üyelere yapılmış sayılması” ilkesi de yeniden vurgulandı.

Bir ay sonra Mekke’de imzalanan anlaşmada benzer bir kolektif savunma anlayışı ortaya çıktı: Üç ülkeden herhangi birine yönelik silahlı saldırı, diğerlerine de yapılmış sayılacaktır.

O hâlde temel soru şudur: Mekke’de bağımsız bir İslam ülkeleri savunma sistemi mi kurulmaktadır, yoksa NATO 3.0 güvenlik anlayışının Ortadoğu’ya uyarlanmış yeni bir modeli mi ortaya çıkmaktadır?

İran ve Husiler: İlk sınav

Bir ittifakın gerçek karakteri kimi koruduğu ve kimi tehdit olarak gördüğüyle anlaşılır. Bu noktada ilk büyük sınavın İran olması mümkündür. İran ile ABD ve İsrail arasındaki gerilim Körfez güvenliğini doğrudan etkilemektedir. Suudi Arabistan açısından İran ve İran'la bağlantılı güçler önemli bir güvenlik meselesidir.

İran ile Suudi Arabistan arasında doğrudan bir çatışma çıkarsa Türkiye ve Pakistan ne yapacaktır? Husiler Suudi Arabistan'daki bir petrol tesisini vurursa Türkiye bunu kendisine yapılmış saldırı olarak mı kabul edecektir? Ortak savunma hükmü askerî müdahale mi, istihbarat desteği mi, savunma yardımı mı doğuracaktır?

Bu sorular önemlidir. Çünkü kolektif savunma mekanizmaları caydırıcılık üretirken yanlış hesaplama veya provokasyon durumunda savaşın yayılmasına da yol açabilir.

Gazze ve İran: İki turnusol kâğıdı

Mekke Anlaşması'nın gerçek kimliğini ortaya çıkaracak birinci sınav Filistin'dir. Eğer Türkiye, Pakistan ve Suudi Arabistan'ın oluşturduğu mekanizma gerçekten İslam dünyasının güvenliği adına kuruluyorsa, İsrail'in Gazze ve Filistin topraklarındaki saldırıları karşısında nasıl davranacaktır?

İran'dan veya Husilerden gelen saldırılar karşısında sistem harekete geçiyor, fakat İsrail'in Filistinlilere yönelik saldırıları karşısında işlemiyorsa, buna İslam dünyasının ortak savunma sistemi demek güçleşecektir. Çünkü bir güvenlik sisteminin karakterini yalnızca kimi koruduğu değil, kimin saldırısını saldırı saydığı belirler.

İkinci sınav İran'dır. Eğer Mekke Anlaşması'nın temel işlevi İran'ı ve İran'a yakın güçleri sınırlamak hâline gelirse, üç ülkenin askerî kapasitesi İran karşısında yeni bir güvenlik kuşağına dönüşebilir. Bu durum dolaylı olarak İsrail üzerindeki İran baskısını da azaltabilir.

Bu nedenle belirleyici soru şudur: Mekke Anlaşması İsrail'i de gerektiğinde tehdit olarak görebilecek bağımsız bir bölgesel güvenlik sistemi midir, yoksa İran'ı sınırlandırırken İsrail karşısında hareketsiz kalan bir NATO 3.0 kuşağı mıdır?

Pakistan'ın nükleer caydırıcılığı

Pakistan'ın nükleer silaha sahip olması anlamaya ayrı bir stratejik boyut kazandırmaktadır. Şu soru kaçınılmazdır: Pakistan'ın nükleer caydırıcılığı yalnızca Pakistan'ı mı koruyacaktır, yoksa dolaylı biçimde Türkiye ve Suudi Arabistan'ın güvenlik şemsiyesine mi dönüşecektir?

Anlaşma bu konuda açık değildir. Ancak potansiyel bir saldırgan, karşısındaki ittifakın toplam askerî kapasitesini hesaba katacaktır.

Alternatif mi, tamamlayıcı mı?

Türkiye aynı zamanda NATO üyesidir. Bu durum iki ihtimali gündeme getirir. Birincisi, Türkiye'nin NATO'dan kopmadan İslam dünyasında daha bağımsız bir güvenlik merkezi kurmasıdır. İkincisi ise Türkiye'nin askerî kapasitesi, Pakistan'ın caydırıcılığı ve Suudi Arabistan'ın finansal gücü kullanılarak NATO'yla uyumlu yeni bir bölgesel güvenlik ağı kurulmasıdır.

İşte NATO 3.0 kavramı burada önem kazanmaktadır: Yeni dönemde mesele NATO bayrağını her yere taşımak değil, NATO'nun güvenlik mantığını yerel ortaklar eliyle çoğaltmak olabilir.

Sonuç: Ev ödevi önümüzde duruyor

Ankara Zirvesi'nde kolektif savunma ve müttefiklerin daha fazla sorumluluk üstlenmesi vurgulanıyor; bir ay sonra Mekke'de "Birimize yapılan saldırı hepimize yapılmış sayılır." esasına dayanan yeni bir anlaşma imzalanıyor. Bu zaman yakınlığı doğrudan nedensellik kanıtı değildir; fakat şu soruyu gündeme getirir: Ankara'da konuşulan NATO 3.0'ın bölgesel laboratuvarlarından biri Mekke'de mi kurulmaktadır?

Mekke Anlaşması Filistin'in güvenliğini de kendi meselesi sayar, İsrail'in saldırıları karşısında caydırıcılık geliştirir ve büyük güçlerin hesaplarından bağımsız hareket ederse yeni bir bölgesel güç merkezine dönüşebilir.

Fakat İran veya Husiler karşısında çalışan, Suudi Arabistan'ın güvenliği için harekete geçen, Gazze konusunda etkisiz kalan ve ABD'nin askerî yükünü bölge ülkelerine paylaştıran bir mekanizmaya dönüşürse, başka bir tanım daha güçlü olacaktır: NATO 3.0'ın Ortadoğu modeli.

Bir ittifakın gerçek kimliğini kuruluş bildirileri değil, kriz anındaki tercihleri gösterir. Ev ödevimiz işte budur.

WILSON PRENSİPLERİNDEN BOP'A ABD KAYNAKLI

Bölücülük

“

Ortadoğu'ya demokrasi getireceğini söyleyen ABD müdahalelerinin, ülkelerin (Irak, Suriye ve Libya'da olduğu gibi) bölünmesine yol açtığı gerçek bir vakıdır. ABD'nin Türkiye üzerinde de işlettiği bir planın olduğu görülmektedir.

”

Talat TÜRKMEN

Büyük Ortadoğu Projesi (BOP), Soğuk Savaş sonrasında ABD'nin hazırladığı Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi'nin bir alt başlığıdır.

Elimizde BOP Sürecine ilişkin resmi bir belge olmasına karşın BOP'un söyleminde demokrasi, ekonomik kalkınma, reform ve güvenlik gibi kavramlar ön plana çıkarıldığı görülüyor. Öte yandan Irak'ın işgali ve parçalanması, Suriye'nin bölünmesi, Filistin ve Gazze'de sürdürülen yıkım ve katliamlar BOP'un farklı bir bakış açısıyla değerlendirilmesi gerektiğini gösteriyor. Hedef bölge ülkelerinin önemli bir kısmı açısından asıl soru şudur: Bu politikalar gerçekten bölge halklarının refahı için mi uygulanmıştır, yoksa büyük güçlerin jeopolitik çıkarlarına mı hizmet etmiştir?

BOP'un Amacı Nedir?

Teoride, hedef bölgelerin demokratikleşmesi, ekonomik iyileşme, enerji kaynaklarının güvenliği, eğitim sorunlarının giderilmesi. Ancak ABD'nin resmi olarak ilan ettiği gerçekleşebilir, yararlı hedeflerin dışında işleyen gizli ajandanın olduğudur. Bu enerji kaynakları ve İsrail'in güvenliğidir.

Tarihi Arka Plan

Tarihi çerçeveden bakıldığında, ABD'nin 1918 Wilson prensiplerinin ilanından beri Ortadoğu, Rusya ve Avrupa'yı şekillendirmek istediği görülür. Wilson Prensiplerinin 12.Maddesi Osmanlı ile ilgilidir ve şöyledir: “Bugünkü Osmanlı İmparatorluğu'ndaki Türk kesimlerine güvenli bir egemenlik tanınmalı, Türk yönetimindeki öbür uluslara da her türlü kuşkudan uzak yaşam güvenliğiyle özerk gelişmeleri için tam bir özgürlük sağlanmalıdır. Ayrıca Çanakkale Boğazı uluslararası güvencelerle gemilerin özgürce geçişine ve uluslararası ticarete sürekli açık tutulmalıdır.”

BOP fikrinin ortaya çıkmasında ve uygulama esaslarının belirlenmesinde ABD'ye esin kaynağı olan tarihi bir deneyimlerden birisi, Avrupa'yı Kalkındırma Planı, Marshall Yardımı... Yardımlardan On altı Avrupa ülkesi yararlandı; Türkiye de bu yardımlardan yararlandı. Yardımdan en büyük payı İngiltere aldı. Marshall Planı yalnızca bir yardım programı değildi; aynı zamanda ABD'nin Soğuk Savaş dönemindeki güvenlik ve dış politika stratejisinin önemli bir parçasıydı. Ekonomik yardım ile jeopolitik çıkarlar bu programda birlikte yer almıştır.

Rusya'nın yayılmasını engellemek üzere kurulan “Yeşil Kuşak” teorisi 80'li yılların başında Başkan Carter döneminde uygulamaya konulmuştur. O yıllarda Türkiye'de kurucuları arasında Fethullah Gülen'in de bulunduğu “Komünizmle Mücadele Derneği” yeşil kuşak teorisinin bir parçası olmuştur. Gülen'in yürüttüğü “Abant Platformu” ve “Dinler Diyalog”, “İlmli İslam” çalışmaları bu kapsamda gerçekleşen faaliyetlerdir.

11 Eylül Saldırıları ve BOP

BOP'un ortaya çıkış noktası, 11 Eylül 2001'deki uçaklı intihar saldırılarıyla ABD'yi çok ciddi şekilde sarsan ve bütün dünyaya korku veren “küresel terörizm”dir. ABD küresel terörizmin temel nedeni ve kaynağını cihatçı İslami değer yargıları olarak sunmuş, hedef göstermiştir.

Condolezza Rice, 07.08.2003 tarihli Washington Postta yayınladığı bir makalesinde, “2.Dünya Savaşı sonrası Avrupa'nın gelişimine ve kalkınmasına ABD Katkılarını sıraladıktan sonra, 22 Ortadoğu ülkesinin toplam gelirinin bir İspanya etmediğini söyleyerek, bu ekonomik eşitsizliğin bölge güvenliğini tehdit ettiği, terörün buradan kaynaklandığına dikkat çekerek, ABD Müttefiklerinin kendilerini uzun soluklu bir değişime hazırlamaları gerektiğini” ifade etmiştir.

Rice'nin kullandığı ifadeler, Ortadoğu'da 22 ülkenin “dizayn” edileceği yorumlarına neden olmuştur. Ancak 11 Eylül saldırısında hala aydınlatılmamış yönler ve sorular vardır. 11 Eylül saldırıları bir terör saldırısı mıdır, yoksa ABD'nin Ortadoğu'ya saldırmasının planlanmış meşruiyet anahtarı mıdır?

“Unutulmamalıdır ki bu tür terör örgütlerinin böylesine yaygınlaşmasında ve bu denli ürkütücü eylem gücüne ulaşmasında, ABD'nin 1970'li yıllarda Başkan Carter döneminde yürürlüğe koyduğu “Yeşil Kuşak Projesi”nin katkısı büyük olmuştur.” El Kaide elemanlarını eğitip, silahlandıran ABD değil midir?

“2004 yılında Sea Island'da düzenlenen Zirveye G-8 liderlerinin yanı sıra, Afganistan, Cezayir, Bahreyn, Irak, Ürdün, Yemen ve Türkiye'nin devlet ve hükümet başkanları da katılmış, zirvede ele alınan temel konu ABD tarafından gündeme getirilen Genişletilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika girişimi olmuştur. Zirve sonunda yayınlanan Başkanlık Özeti belgesinde G-8 liderlerinin bu bölgeden gelen reform ihtiyacına ilişkin açıklamaları memnuniyetle karşıladığı belirtilmiş...” (T.C Dışişleri Bakanlığı)

2004 Sea Island zirvesi ardından yayınlanan bildiriden; BOP'un genel olarak benimsendiği, uygulama esaslarını belirlemek üzere “Demokratik Yardım Diyalogu” adlı bir yapı oluşturulduğu ve Türkiye ile birlikte Yemen'e (Ortadoğu'yu temsilen) ve İtalya'ya (G-8'i temsilen) “eş başkanlık” verildiği anlaşılmaktadır. Dönemin yöneticileri bunu kabul ettiklerini ifade etmişlerdi.

CIA'ya stratejik arge hizmeti veren “RAND Cooperation” adlı bir düşünce (think-tank) kuruluşu tarafından, “Sivil Demokratik İslam: Ortaklar, Kaynaklar ve Stratejiler” başlıklı G.Fuller ve P.Henze tarafından 88 sayfalık kapsamlı bir rapor hazırlanarak Bush yönetimine sunulmuştur. Raporda “İslam ve Müslümanlar, Batı demokrasisi değerlerine ve küresel düzene uyumlu hale getirilemezse, medeniyetler çatışması olasılığının yüksek olduğu” tezinden yola çıkılan bu raporda, İslam coğrafyasının nasıl denetim altına alınacağına dair bir strateji önerilmiştir.

Demokrasi ve Yardım Diyalogu & TESEV

Demokrasi Yardım Diyalogu çerçevesinde her ülkeden belirlenen bir sivil toplum örgütü “Demokrasi Yardım Diyalogu”nun hedefleri doğrultusunda stratejilerin geliştirilmesi ve uygulanması ile Türkiye'den TESEV görevlendirilmiştir. TESEV “Ortak Gelecek

için Ortaklık” çerçevesinde Demokrasi Yardım Diyalogu başlığı altında belirtilen hususlar doğrultusunda projeler geliştirecek ve uygulayacaklardı.

TESEV şimdiye kadar Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Bölgesinde kadının kamusal hayata katılımının güçlendirilmesi, cinsiyet eşitliği ve siyasi katılım; demokratik dönüşüm ve sivil toplum örgütleri vb. konularda uluslararası konferanslar tertip etmiştir.

TESEV Türkiye'deki etnik yapı üzerine de raporlar hazırlamış, kamuoyu ile paylaşmıştır. TESEV Yerli kaynaklardan finansmanın kaynağı yanında, SO-ROS vakfı ve bazı yabancı kurum ve vakıflardan da para desteği almıştır.

Türkiye'nin Parçalanması Meselesi

Gerek C.Rice'in yaptığı 22 Ortadoğu ülkesi ile ilgili yaptığı açıklama, gerekse ABD'nin Ankara büyük elçisi Tom BARRACK,ın “Türkiye’de başlayan süreç, Kürtlerin yaşadığı 4 büyük ülke arasındaki yanlış anlamaların tüm parçalarını kapsıyor. Herkesi bir araya getirme ve Kürtlerin kendi yaşamlarını kendilerinin belirlemesine imkan tanıma fırsatı.” şeklinde açıklaması ABD'nin bölgede sınırların değişmesi ile ilgili bir planın işlediğinin ayak izleri olarak görülmüştür.

T.Barrack ,”Arap Baharı olarak adlandırılan ayaklanmalar sonrası Batı tarzı demokrasiyi benimseyen ülkelerin büyük oranda “kaos, iç savaş ve yeni otoriterlik türlerine” yenik düştüğünü söylemiştir. Buna karşın monarşiyle yönetilen Körfez ülkeleri gibi “sonuç odaklı” hükümetlerin ise geliştiğini savunmuştur. ABD'li diplomat, “güçlü liderler” önderliğinde gelişen ülkeler arasında Türkiye ve İsrail'i de örnek vermiştir. (1.6.2026/BBC)

Sonuçta, ABD'nin “Wilson prensipleri” ‘den, Büyük Ortadoğu Projesine kadar devam eden süreçte Ortadoğu planı olagelmıştır. Açıklanan demokratikleşme, eğitim, ekonomik ilerleme, insan hakları gibi hedeflerle ortaya konan plan, sahada, gerçeklerle örtüşmemektedir. Ortadoğu'ya demokrasi getireceğini söyleyen ABD müdahalelerinin, ülkelerin (Irak, Suriye ve Libya'da olduğu gibi) bölünmesine yol açtığı gerçek bir vakıadır. ABD'nin Türkiye üzerinde de işlettiği bir planın olduğu görülmektedir.

Öyle görünüyor ki, demokrasi, insan hakları, eğitim ABD'nin pek de umurunda görülüyor. BOP'de asıl olan Ortadoğu'da enerji kaynaklarının kimin yararına hizmet edeceği ve İsrail'in güvenliğidir.

GÜVENİN OLMADIĞI YERDE BARİŞ İNŞA EDİLEBİLİR Mİ?

Dr. Kadir ÇETİN

“PKK ile kesinlikle bir pazarlık, bir al-ver, bir müzakere söz konusu değildir.” diyerek başlatılan “Terörsüz Türkiye” sürecinde vatandaş haklı olarak soruyordu: peki mecliste kurulan komisyon (AK Parti, MHP ve DEM Milletvekilleri) İmralı’ya Bebek Katili Öcalan ile kahve içmeye mi gittiler?

Ardından “Biz suçlu değiliz ki af beklentisi içinde olalım...” anlamında örgüt liderlerinin cümleleri hafızalarda iken, TBMM’ne gelen ve onaylanan binlerce insanımızın katillerine özel af çıkarılmasının anlamı nedir?

Bu garabet durumun ve soruların muhataplarını halka ve Allah’a havale ediyoruz...

Biz bu çalışmamıza, “Terörsüz Türkiye” sürecinden sonuç alınabilmesi için muhatap alınan “PKK’ya ne kadar güvenilebilir?” sorusu ile başlayalım.

Toplumsal Huzurun ve Barışın Temeli Güven

Toplumların en kıymetli sermayesi nedir diye sorulsa, verilecek cevaplardan biri hiç kuşkusuz “güven” olur. Devlet ile vatandaş arasındaki güven, adalete duyulan güven, kurumlara duyulan güven, hukuka duyulan güven...

Bu bağlamda, devletleri ayakta tutan yalnızca askeri güç, ekonomik kapasite ya da diplomatik başarı değildir. Bunların üstünde ve ötesinde, toplumun devletine, devletin de vatandaşlarına ve hukuk düzenine duyduğu güven en büyük teminattır.

Türkiye’nin yaklaşık kırk yıldır mücadele ettiği kanlı terör örgütü PKK bağlamında bugün yeniden gündeme gelen tartışmaların merkezinde de tam olarak şu soru yer almaktadır:

Güvenin olmadığı bir zeminde kalıcı bir barış inşa edilebilir mi? Elbette hayır...

“

Hukuk devletinde kişiye, bir gruba veya bir örgüte özel hukuki düzenleme yapılmaz. Hukukun genellik ve eşitlik ilkesi ihlal edilerek yapılan düzenlemeler, toplumda güven duygusunu yerle yeksan eder.

”

Aynı Senaryo, Farklı İsimler

1993 yılında Rahmetli Turgut Özal’ın PKK ile başlattığı ilk temaslardan, AK Parti iktidarı dönemindeki Oslo görüşmelerine ve Çözüm Süreci’ne kadar uzanan üç ayrı girişim, farklı gerekçelerle sonuçsuz kalmıştır.

Bugün “Terörsüz Türkiye” hedefi çerçevesinde dördüncü girişimde süreç, hukuki düzenlemelerin genellik, soyutluk ve eşitlik ilkesi ihlal edilerek PKK’lılara özel af çıkarılması ile sonuçlanmıştır...

Hukuk devletinde kişiye, bir gruba veya bir örgüte özel hukuki düzenleme yapılmaz. Hukukun genellik ve eşitlik ilkesi ihlal edilerek yapılan düzenlemeler, toplumda güven duygusunu yerle yeksan eder.

Bugüne kadar yaşanan tecrübeler göstermiştir ki, güven tesis edilmeden atılan her adım en küçük kriz anında yeniden çıkmaza girmiş ve girmektedir.

Çünkü güven, verilen sözlerle değil; geçmişte sergilenen duruş ve tutarlılıkla oluşur.

PKK'nın Geçmişi Güven Vermiyor

PKK; kırk yılı aşkın süredir asker, polis, öğretmen, öğrenci, doktor, mühendis, işçi, kadın, çocuk demeden on binlerce insanın hayatına mal olmuş kanlı bir terör örgütüdür.

Silahlı mücadeleyi temel yöntem olarak benimsemiş, sivilleri hedef alan eylemler gerçekleştirmiş ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne karşı silahlı isyan stratejisini benimsemiş bir örgütün bugün yaptığı açıklamaların doğal olarak sorgulanması kaçınılmazdır.

PKK ile kalıcı barış ancak samimiyet ve muhabata güvenle mümkündür.

Samimiyet ve güven ise geçmişte işlenen suçları meşrulaştıran değil, reddeden bir anlayış gerektirir.

Fesih Metni Ne Söylüyor?

PKK'nın geçen yıl Mayıs ayındaki fesih açıklaması dikkatle okunduğunda, örgütün yalnızca silahlı yöntemi değiştirdiği; ancak bölücü ve ideolojik yaklaşımından vazgeçmediği yönünde değerlendirmeler yapılmasına neden olan ifadeler bulunmaktadır. PKK yayımladığı fesih kararı metninde, 50 binin üzerinde şehidin gerekçesi olarak ileri sürülen şu ifadeler oldukça manidardır.

“Partimiz PKK; kaynağını Lozan Antlaşması ve 1924 Anayasasından alan Kürt inkâr ve imha siyasetine karşı, halkımızın özgürlük hareketi olarak tarih sahnesine çıktı... PKK, silahlı mücadele stratejisi temelinde meşru, haklı bir mücadele yürüttü. PKK katı Kürt inkarının, buna dayalı imha siyasetinin, soykırım ve asimilasyon politikalarının ege-men olduğu koşullarda şekillendi.”⁽¹⁾

Kanlı terör örgütü PKK, bu cümleleri ile varlık gerekçesini Lozan Antlaşması ve 1924 Anayasası'na bağlamakta; Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş sürecini reddeden bir perspektif ortaya koymaktadır.

Daha da garip olanı, yıllarca yürüttüğü silahlı terörü "meşru ve haklı" bir mücadele olarak nitelendirmektedir.

Bu yaklaşım, on binlerce insanımızın hayatına ve 2,3 trilyon Dolar mali kayba mal olan terör eylemleriyle

hesaplaşmak yerine, yaptıklarını haklı göstermeye çalışan bir zihniyetin sürdüğünü düşündürmektedir.

Diğer taraftan aynı metinde PKK, silahlı eylemlerini bırakmakla birlikte geleceğe yönelik bölücü/ayrılıkçı amacından vazgeçmediğini şu cümlelerle ilan etmektedir.

“Halkımızın kadınlar ve gençler öncülüğünde... seferberlik ruhuyla komünal demokratik toplumu inşa etmesi hayati önemdedir. Bu temelde Kürt siyasi partilerinin, demokratik örgütlerinin, kanaat önderlerinin Kürt demokrasisini geliştirme ve Kürt Demokratik Uluslaşmasını sağlama yönündeki sorumluluklarını yerine getireceklerine inanıyoruz.”⁽²⁾

Burada, bölgede hesabı olan emperyalist güçlerin 40 küsur yıldır aparatı olarak kullanılan bölücü terör örgütü PKK'nın niyeti açıkça dile getirilmektedir.

Dolayısıyla ortada yalnızca silah bırakma ve fesih açıklaması değil; aynı zamanda Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş felsefesine yönelik ideolojik bir itiraz da bulunmaktadır.

Bu bağlamda, coğrafyamızda Türkiye'nin aleyhine hesapları olan, başta ABD ve İsrail olmak üzere emperyalist güçler, PKK'nın görevini yaptığı ve kullanım ömrünü tamamladığı, artık yeni bir sürece evrilmesi gerektiğine karar vermişlerdir.

Bölücülük Sadece Silahla Yapılmaz

Silahlı mücadele sona erse bile ideolojik mücadele farklı araçlarla sürdürülebilir.

Siyasi yapılanmalar, uluslararası lobi faaliyetleri, sivil toplum ağları ve propaganda çalışmaları bu sürecin parçaları olarak değerlendirilebilir.

Bu nedenle yalnızca silahların susmasına bakarak tehdidin tamamen ortadan kalktığını söylemek gerçekçi değildir.

Bir örgüt silah bırakabilir; ancak hedeflerinden vazgeçip vazgeçmediğini zaman gösterecektir.

Emperyalist Güçler ve Bölgesel Hesaplar

Ortadoğu, uzun yıllardır küresel güçlerin nüfuz mücadelesine sahne olmaktadır.

ABD başta olmak üzere birçok devletin bölgeye ilişkin güvenlik, enerji ve jeopolitik hesapları bulunduğu bilinen bir gerçektir.

Bu çerçevede PKK'nın; bölgesel güç mücadelelerinde zaman zaman dış aktörlerin stratejileriyle örtüşen ve onların aparatı olarak bir işlev gören eylemleri bilinmektedir.

Özellikle Irak'ın kuzeyi ve Suriye'deki gelişmeler dikkate alındığında, örgütün yalnızca Türkiye merkezli düşünülmesinin eksik bir analiz olacağı açıktır.

PKK, Kürt Vatandaşlarımızın Temsilcisi Değildir

Burada özellikle altı çizilmesi gereken önemli bir husus vardır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin milyonlarca Kürt vatandaşı bulunmaktadır. Ve bütün kışkırtmalara, ajan provokatör girişimlere rağmen hiçbir zaman Türk-Kürt kavgası olmamıştır. Bin yıldır Kürt Türk'ü, Türk Kürd'ü Müslüman kardeşi olarak görmüş, Çanakkale'den Kıbrıs'a düşmana karşı cephede birlikte omuz omuza savaşmış, kız alıp, kız vermiş ve et tırnak olmuştur.

Kürt vatandaşlarımızın demokratik tercihlerini, kimliklerini ve siyasi iradelerini Marxsit-Leninist PKK ile özdeşleştirmek hem büyük bir haksızlık hem de toplumsal birlik açısından son derece yanlış bir yaklaşımdır.

Emperyalist güçlerin aparatı PKK hiçbir zaman Kürtlerin temsilcisi olmamıştır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin asli ve eşit vatandaşları olan Kürt kardeşlerimiz ile ayrılıkçı, silahlı bir terör örgütünü aynı zeminde değerlendirmek kabul edilemez.

Güven Olmadan Barış Olmaz

Devletler elbette terörü sona erdirmek için farklı yöntemleri değerlendirebilir.

Ancak hangi yöntem tercih edilirse edilsin; hukuk, şeffaflık, toplumsal mutabakat ve en önemlisi güven duygusu esas alınmalıdır.

Güvenin bulunmadığı bir zeminde verilen sözler, hazırlanan yol haritaları ve yapılan mutabakatlar kalıcı çözüm üretmez.

Türkiye geçmişte bunun bedelini defalarca ödemiştir.

Sonuç ve Değerlendirme

1-PKK'nın silah bırakma yönündeki açıklamaları tek başına güven oluşturmak için yeterli değildir.

2-Bir yandan Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş felsefesini sorgulayan, diğer yandan geçmişteki silahlı

mücadeleyi meşru gören bir anlayışın samimiyeti elbette tartışılacaktır.

3- Bu nedenle Türkiye, terörle mücadelede kararlılığını sürdürürken, devlet aklını, hukuku ve milli menfaatlerini önceleyen bir perspektiften hareket etmek zorundadır.

4- Diğer taraftan TBMM'ye sunulan yasa önerisinde, "Terörsüz Türkiye" sürecinde görev alanların yasal sorumluluğunun bulunmayacağına ilişkin düzenleme de dikkat çekici ve üzerinde titizlikle değerlendirilmesi gereken bir husus olarak karşımızda durmaktadır

5- Kalıcı barış; yalnızca silahların susmasıyla değil, ayrılıkçı hedeflerin tamamen terk edilmesi, şiddetin hiçbir şekilde meşru görülmemesi ve Türkiye Cumhuriyeti'nin üniter yapısına yönelik tehditlerin bütünyle sona ermesiyle mümkündür.

6- Güvenin olmadığı yerde barış, en fazla geçici bir ateşkeştir. Gerçek barış ise ancak güvenin, hukukun ve ortak milli iradenin üzerinde yükselebilir....

7- On binlerce vatandaşımızı şehit etmiş olan, emperyalist ülkelerin aparatı PKK militanlarına özel af düzenlemesi Gazi Meclisten çıkmamalıydı...

Konunun bu noktaya geleceği belliydi. Çünkü masaya oturmakla ilk yanışı yapmıştı devlet. "Terörsüz Türkiye" sürecinde geline nokta bana "Buğday-Arpa" hikayesini hatırlattı:

Buğday tatile gidecekmiş, arpaya;

- "Ben gelene kadar yerime bak." demiş.

Buğday yola revan olmuş. Bir de bakmış ki arpa arkasından koşu koşu geliyor.

- "Hayırdır arpa kardeş, ne oldu?" diye sormuş.

Arpa nefes nefese:

- "Ya buğday kardeş, sana sormayı unuttum. Bana 'Yufka da ol.' derlerse olayım mı?" demiş.

Buğday gülümseyerek cevap vermiş:

- "Sen hiç dert etme; "SAC'a" gel yeter... Sana ne olacağını onlar gösterir."

Türkiye Cumhuriyeti terör örgütü PKK ile masaya oturmuştur, yani SAC'a gelmiştir...

Sırada, anayasada Türkiye Cumhuriyeti'nin üniter devlet yapısını zorlayan hükümleri vardır...

(1-2) <https://bianet.org/haber/pkk-fesih-kararini-acikladi-307342>

ÇÖKÜŞÜN HABERCİSİ:

NEME LAZIMCILIK

Ahmet KARA

Toplumları ayakta tutan sadece güçlü ordular, zengin hazineler ya da ihtişamlı saraylar değildir; asıl güç, hakkı savunan vicdanlar ve zulme karşı susmayan yüreklerdir. Tarih boyunca nice devletler, dış düşmanlardan önce içerideki duyarsızlık, adaletsizlik ve “bana ne” anlayışı yüzünden yıkılmıştır. İşte Osmanlı’nın en parlak döneminde geçen ve derin bir ibret taşıyan bu hadise, bir devletin nasıl çöktüğünü tek bir cümleyle özetleyen hikmetli bir uyarıyı gözler önüne serer: “Neme lâzım be Sultanım!”

Kanunî Sultan Süleyman, günün birinde Osmanogulları’nın da inişe geçip çökmeye yüz tutup tutmayacağını düşünür ve devletin akıbeti hakkında endişeye kapılır. Bu tür soruları çoğu zaman süt kardeşi olan meşhur âlim Yahya Efendi’ye sorduğundan, bu meseleyi de ona danışmaya niyet eder. Güzel bir hatla yazdığı mektubu Yahya Efendi’ye gönderir. Mektubunda şöyle der:

“Sen ilahî sırlara vâkıfsın. Bizi de aydınlat. Bir devlet hangi hâlde çöker? Osmanogulları’nın akıbeti nasıl olur? Bir gün izmihlale uğrar mı?”

Mektubu okuyan Yahya Efendi’nin cevabı oldukça kısa ve şaşırtıcıdır:

“Neme lâzım be Sultanım!”

Topkapı Sarayı’nda bu cevabı hayretle okuyan Sultan Süleyman, bu sözden bir anlam çıkaramaz. “Acaba bu cevapta bizim bilmediğimiz bir mana mı vardır?” diye düşünür. Nihayet kalkar, Yahya Efendi’nin Beşiktaş’taki dergâhına gider ve der ki:

— Ne olur mektubuma açık bir cevap ver. Bizi ge-
çistirme, sorumu ciddiye al.

Yahya Efendi sakın bir şekilde cevap verir:

— Sultanım, sizin sorunuzu ciddiye almamak mümkün mü? Ben sorunuz üzerinde iyice düşündüm ve kanaatimi size açıkça arz ettim.

Sultan Süleyman tekrar sorar:

— İyi ama ben bu cevaptan bir şey anlamadım. Sadece “Neme lâzım be Sultanım” demişsiniz. Sanki beni bu işlere karıştırma der gibi...

Bunun üzerine Yahya Efendi şu ibretlik açıklamayı yapar:

— **Sultanım! Bir devlette zulüm yayılır, haksızlık artar ve bunu işitenler “neme lâzım” deyip uzaklaşırsa; koyunları kurtlar değil, çobanlar yerse; bilenler de bunu söylemeyip susarsa; fakirlerin, yoksulların, muhtaçların, kimsesizlerin feryadı göklere çıkar da bunu taşlardan başka kimse işitmezse... işte o zaman o devletin sonu görünür. Böyle durumlarda devletin hazinesi boşalır, halkın devlete olan güveni ve hürmeti sarsılır. Asayişe itaat hissi kaybolur, toplumsal saygı yok olur. Çöküş ve izmihlal de böylece kaçınılmaz hâle gelir.**

Bu sözleri dinlerken gözyaşlarını tutamayan koca Sultan, söylenenleri başını sallayarak tasdik eder. Ardından, kendisini uyaran bir âlime sahip olduğu için Allah’a şükreder. Bu tür ikazlardan geri kalması için Yahya Efendi’ye tembihte bulunduktan sonra oradan ayrılır.

Alimlerimiz, yöneticilerimiz, memurlarımız; kısacası toplum içinde farklı görevler üstlenen herkes, gördükleri yanlışlar karşısında “nemelâzımcı” bir tavır sergilemezse toplum daima yücelir. Ancak kendi menfaatlerimizi toplumun menfaatlerinin önünde tutar, yanlışları alkışlar ve dalkavukluk edersek, işte o zaman alçalırız.

*“Kanayan bir yara gördüm mü yanar tâ ciğerim,
Onu dindirmek için kamçı yerim, çifte yerim!
‘Adam aldırma da geç git’ diyemem, aldırırım;
Çiğnerim, çiğnenirim, hakkı tutar kaldırırım!”*

M. Akif Ersoy

OYUN KURARKEN OYUNA GELMEK

Hasan ALÇELİK

İnsanımız; içeride güvenlik, adalet ve geçim sıkıntısı başta olmak üzere ciddi sorunlarla mücadele ederken, çevremizde terör, vekâlet savaşları ve İsrail-ABD kaynaklı saldırgan politikaların oluşturduğu çok boyutlu ve yüksek riskli tehditlerle karşı karşıyadır.

İktidar ve kontrolündeki medya ise toplum mühendisliği çerçevesinde yapay gündemler üreterek bir yandan kendi konumunu güçlendirmeye, diğer yandan muhalefeti etkisizleştirmeye çalışmaktadır. Böylece toplum, yapay gündemlerle hayatın gerçekliği arasında sıkışıp kalmaktadır. Bunun hiçbir kesime uzun vadede fayda sağlamayacağını baştan belirtmek gerekir.

Ortadoğu'da Savaşın Beklenmeyen Sonuçları

ABD ve İsrail'in 28 Şubat 2026 sabahı İran'a yönelik başlattığı saldırının arkasındaki beklentilerden biri, kısa sürede rejime ve ülke bütünlüğüne karşı bir iç ayaklanma oluşması, İran'ın parçalanması ve Ortadoğu'da köklü bir jeopolitik dönüşüm yaşanmasıydı. Ancak gelişmeler beklenen yönde seyretmedi. İran'ın dinî, siyasi ve askerî liderlik yapısına ağır darbeler vurulmasına rağmen beklenen iç çözülme gerçekleşmedi; etnik temelli ayaklanma senaryoları da karşılık bulmadı. Tersine, dış müdahale algısı İran içinde, en azından belirli ölçüde ve geçici olarak, toplumsal dayanışmayı güçlendirdi.

Yıllardır uygulanan ambargolar nedeniyle hava gücü ve hava savunma sistemlerini yeterince modernize edemeyen İran'ın geliştirdiği füze, İHA ve SİHA kapasitesi ise savaşın seyrini etkileyen önemli unsurlardan biri oldu. ABD ve İsrail'in müttefiklerinden beklediği askerî desteğin sınırlı kalması ve bazı ülkelerin İran'a istihbarat ve elektronik harp desteği sağladığı yönündeki iddialar, savaşın iki aktör arasındaki bir çatışmadan çok daha geniş bir jeopolitik hesaplaşmaya dönüştüğünü gösterdi.

Daha da önemlisi, ortaya çıkan sonuçların tümünün Washington ve Tel Aviv tarafından öngörülmemiş olması ihtimali kadar, bazı sonuçların bilinçli olarak göze alınmış olabileceği ihtimali de tartışıl-

malıdır. İran'ın stratejik kapasitesine ağır darbeler vurulurken savaşın Körfez ülkelerine de ciddi zarar vermesi, ABD'nin bölgedeki askerî varlığına duyulan ihtiyacı ve dolayısıyla bölgedeki varlığının meşruiyetini artıran bir sonuç doğurmaktadır. "Tavşan kaç! Tazı tut!" oyunu...

Körfez'in Kırılğanlığı

Savaşın Basra Körfezi'ne yayılması krizin küresel boyutunu daha da büyüüttü. Hürmüz Boğazı'nın kapanması petrol ve doğal gaz arzını tehdit ederken, Yemen'deki Husilerin Babülmendep üzerindeki baskısı Kızıldeniz ve Süveyş hattını ikinci stratejik darboğaz hâline getirdi.

Enerji ithalatına bağımlı ülkelerde tedarik zincirleri bozuldu, ulaştırma ve enerji maliyetleri yükseldi. Fakat bundan daha önemli olan, Körfez ülkelerinin yıllardır büyük yatırımlarla kurmaya çalıştıkları güvenlik ve refah modelinin ne kadar kırılğan olduğunun ortaya çıkmasıdır.

Birkaç ay öncesine kadar bilişimden genetik teknolojisine, turizmden borsaya kadar birçok alanda dünyanın New York ve Londra'dan Uzak Doğu'ya uzanan merkezleri yanında dördüncü, üstelik coğrafi konumu nedeniyle merkezi bir küresel çekim alanı olma iddiasındaki Körfez ülkeleri, İran'ın füze ve İHA saldırılarıyla ağır ekonomik ve stratejik kayıplarla karşı karşıya kaldı. Yılların birikimi, güvenlik zaafının ne kadar büyük bir maliyet yaratabileceğini gösterdi.

Afganistan, Irak, Suriye, Libya, Yemen ve Sudan örnekleri de başka bir gerçeği hatırlatıyor: Devlet otoritesinin zayıfladığı, iç bütünlüğün bozulduğu ve güvenlik boşluğunun olduğu ülkeler, dış müdahalelere ve vekâlet savaşlarına açık hâle geliyor. Bu ülkelerin doğal kaynakları üzerinde büyük güçlerin ve çok uluslu şirketlerin etkisi de giderek artıyor. Irak'ın petrol gelirleri üzerinde dış finans sisteminin etkisi bunun çarpıcı örneklerinden biridir.

Dolayısıyla savaş yalnızca İran'ın veya İsrail'in meselesi değildir. Enerji yollarından finans sistemine, savunma sanayisinden siyasi ittifaklara kadar bütün bölgesel düzen yeniden şekillenmektedir. Silahlanma ve Yeni Dengeler

Ankara'da gerçekleştirilen NATO toplantısının gündemi de bu gelişmelerden bağımsız düşünülemez. Üye ülkelerin savunma harcamalarını artırma yönündeki kararları, güvenlik kaygılarının yanı sıra küresel savunma sanayisine, özellikle ABD merkezli silah üreticilerine yeni pazarlar açmaktadır.

Savaşlar yalnızca cephede sonuç üretmez. Silahlanma politikaları, enerji güzergâhları, ekonomik bağımlılıklar ve yeni askerî yapılanmalar üzerinden uzun vadeli siyasi sonuçlar doğurur.

Türkiye açısından mesele yalnızca İran savaşının askerî sonuçlarını izlemek değildir. Asıl mesele, savaş sonrasında ortaya çıkabilecek yeni bölgesel düzenin Türkiye'nin güvenliği, ekonomisi, üniter devlet yapısı ve toplumsal bütünlüğü üzerindeki etkilerini doğru okuyabilmektir.

Güç Zehirlenmesi ve Stratejik Tuzak

Türkiye, askerî kapasitesi ve savunma sanayisindeki ilerlemeleriyle bölgesel ölçekte yükselen bir güç görünümündedir. Ancak güç, doğru yönetilmediğinde avantaj olmaktan çıkıp kırılabilirlik üretebilir.

Bu nedenle temel soru “Ne kadar güçlüyüz?” değil; “Sahip olduğumuz gücü kim, hangi amaçla ve hangi stratejik hedef doğrultusunda kullanacaktır?” olmalıdır.

Devletler yalnızca tehditlerle değil, övgülerle de yönlendirilebilir. Tarih boyunca birçok devlet ve lider, kendilerine biçilen “bölgesel güç”, “dünya lideri” veya “oyun kurucu” gibi cazip rollerin etkisiyle kendi millî önceliklerinden uzaklaşmış, sonunda başkalarının stratejik hesaplarının parçası hâline gelmiştir.

Almanya'nın etkisiyle I. Dünya Savaşı'na sürüklenen İttihat ve Terakki'nin tercihleri ile İngiltere'nin vaatlerine dayanarak 1919'da Anadolu'ya yönelik harekâta girişen Yunanistan Başbakanı Venizelos'un politikaları, bu açıdan dikkatle incelenmesi gereken tarihî örneklerdir.

Tarih, devletlerin yalnızca düşmanları tarafından değil; yanlış hesaplar, aşırı özgüven ve hatalı ittifak tercihleri nedeniyle de felaketlere sürüklenebileceğini göstermektedir.

Hamasetin gölgesinde oyuna gelmemek

Toplumların en güçlü duygularından biri millî gururdur. Ancak millî gurur, akıl ve stratejinin önüne geçtiğinde kolaylıkla hamasete dönüşebilir.

Hamaset kısa vadede heyecan ve coşku yaratır; fakat stratejik muhakemenin yerini aldığı anda devletleri kapasitesini olduğundan büyük görmeye, riskleri küçümsemeye ve dış aktörlerin kurguladığı senaryolara açık hâle getirir.

Dış aktörlerin Türkiye'yi “Osmanlı coğrafyasına sahip çıkma”, “Türk-Kürt-Arap kardeşliği”, “Yeni Çözüm Süreci”, “Lozan'ın aşılması”, “eyalet”, “federasyon” veya “konfederasyon” gibi söylemler üzerinden farklı yönelimlere sevk etme ihtimali göz ardı edilmemelidir.

Türkiye'nin ihtiyacı hamasete dayalı yayılmacı veya romantize edilmiş söylemler değil; bilimsel, soğukkanlı ve gerçekçi bir devlet aklısıdır. Millî güvenlik, sınırları genişletme hayalleriyle değil; mevcut vatanın güvenliğini, üniter devlet yapısını, ekonomik gücü ve toplumsal bütünlüğü koruyacak politikalarla sağlanabilir.

İç düzen ile bölgesel hamle arasındaki denge

Bu nedenle “Millî Dayanışma ve Toplumsal Bütünleşmenin Güçlendirilmesi” Çerçeve Yasası ile sözde yeni müttefiklerden övgüler alan Yeni Çözüm Süreci, yalnızca iç politika bağlamında değil, bölgedeki gelişmelerle birlikte değerlendirilmelidir.

Türkiye’nin içeride atacağı adımlar ile Suriye, Irak ve İran’ın belirli bölgelerine yönelik politikaları birbirinden bağımsız değildir. Bölgenin yeniden şekillendiği, sınırların ve güç dengelerinin tartışmaya açıldığı bir dönemde atılacak her adımın uzun vadeli sonuçları dikkatle hesaplanmalıdır.

Bu bağlamda 7 Ağustos 2026’da Türkiye, Suudi Arabistan ve Pakistan arasında Mekke’de imzalanan Ortak Savunma Anlaşması da dikkatle ele alınmalıdır. Anlaşmanın açıklanan amacı ortak savunma, güvenlik, terörle mücadele ve savunma işbirliğini güçlendirmektir. Ancak İran’la savaşın ve bölgesel gerilimin sürdüğü bir dönemde ortaya çıkması, yeni güvenlik mimarisinin nereye evrileceği sorusunu gündeme getirmektedir. Anlaşmanın resmî olarak herhangi bir ülkeyi hedef almadığı açıklansa da, bölgesel dengeler bakımından yaratabileceği sonuçlar ayrıca değerlendirilmelidir.

Özellikle tarihsel Sünni-Şii fay hatları dikkate alındığında, menşei belirsiz bir saldırının İran’a veya Husilere atfedilmesi gibi bir gelişmenin mezhepsel gerilimleri tırmandırma riski göz ardı edilmemelidir. Böyle bir ortamda istihbarat kapasitesinin güçlendirilmesi kadar İran’la güven artırıcı kanalların açık tutulması da Türkiye’nin çıkarıdır.

Türkiye’nin bölgesel gelişmelere müdahil olması ile başkalarının bölgesel projelerinde araçsallaştırılması arasında net bir ayırım yapılmalıdır.

Oyun kurmak mı, oyuna gelmemek mi?

Türkiye elbette milli menfaat ve bölgenin hayrı doğrultusunda oyun kurabilen bir devlet olmalıdır. Ancak oyun kurmak ile başkalarının kurguladığı oyunda kendisine biçilen rolü oynamak arasında temel bir fark vardır.

Bölgesel güç olmak, her çatışmaya müdahil olmayı gerektirmez. Güçlü olmak, sahip olunan her imkânı kullanmak anlamına da gelmez. Asıl güç; nerede durulacağını, hangi çatışmaya girilmeyeceğini, hangi ittifaka ne ölçüde yaklaşılacağını ve hangi bedellerin göze alınmayacağını doğru belirleyebilmektir.

En büyük risk yalnızca dışarıdan kurulan oyunlar değildir. İçeride hamasetin tahrik edilmesi, toplumun gerçeklik ile duygular arasında sıkıştırılması ve stratejik aklın zayıflatılması da Türkiye’yi kendi iradesiyle başkalarının oyununa açık hâle getirebilir.

Bu nedenle bugün Türkiye’nin önündeki asıl mesele, daha büyük görünmek değil, daha doğru düşündürmektir. Başkalarının verdiği “oyun kurucu” rolünü üstlenmek değil, kendi millî çıkarlarının ne olduğunu soğukkanlılıkla belirlemektir.

Oyun kurabilmek önemlidir; ancak başkalarının kurguladığı büyük oyunların parçası hâline gelmek çok daha kritik bir stratejik zorunluluktur.

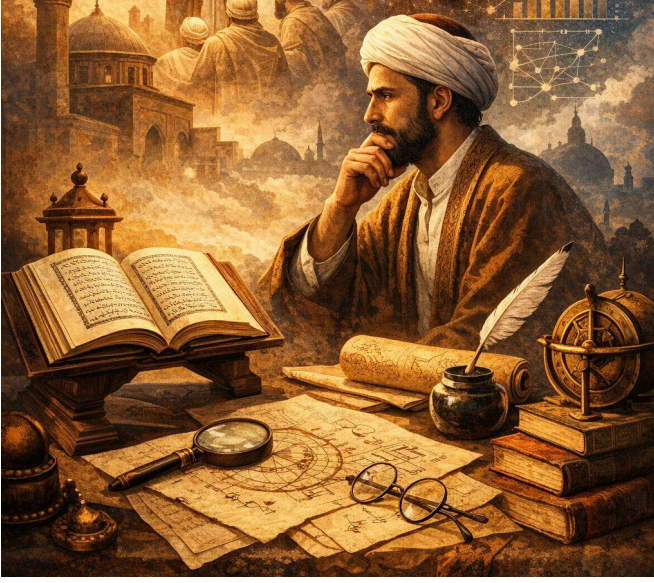
Türkiye’nin kalıcı başarısı; hamasetin değil tarihî tecrübenin, sloganların değil rasyonel analizlerin, övgülerin değil millî menfaatlerin rehberliğinde hareket edebilmesine bağlıdır.

Çünkü devlet aklı, gücünü göstermekten önce; gücünü ne zaman, nerede ve hangi amaçla kullanmayacağını bilme sanatıdır.

RÖNESANS YAZILARI ³

AKLIN, VİCDANIN VE MEDENİYETİN İMTİHANI

Yıldırım SELAMOĞLU

Türk düşünce tarihinde farklı dönemlerde yaşamış olmalarına rağmen bazı aydınlar, aynı temel probleme işaret ederler: İnancın şekle indirgenmesi, aklın ve vicdanın dinden kopması ve medeniyet iddiasının zayıflaması. Alev Alatlı, Filibeli Ahmet Hilmi ve Aykut Edibali; farklı üsluplarla ama ortak bir hassasiyetle, Müslümanlığın düşünce, ahlâk ve medeniyet boyutunun ihmal edildiğini vurgular. Bu yaklaşım, Türk Müslümanlığının yalnızca bireysel ibadetler üzerinden değil, zihinsel ve toplumsal sonuçlarıyla da değerlendirilmesi gerektiğini ortaya koyar.

Alev Alatlı'ya göre Müslüman olmak, yüzeysel ve otomatik davranışlarla yerine getirilecek bir kimlik değildir. Onun "sokaktaki adam" ifadesiyle işaret ettiği tip, düşünmeyen, sorgulamayan ve tefekkürden uzak bireydir. Alatlı, İslam'ın soyutlama gücü, derin kavrayış ve dünyayı hakikaten tanıma çabası gerektirdiğini vurgular. Bu çerçevede eğitim, yalnızca meslek kazandıran bir süreç değil; inancı bilinçli ve sorumlu hâle getiren temel bir vasıta. Bilgiyle beslenmeyen bir dindarlık anlayışı, ona göre inancı güçlendirmek yerine zayıflatır ve bireyi edilgen bir konuma hapseder. Aklın devre dışı bırakıldığı bir dindarlık, düşünce üretmediği gibi ahlâkî derinlik de kazandıramaz.

Filibeli Ahmet Hilmi'nin "Tarih-i İslam" adlı eserinde yaptığı tespitler ise şekilci dindarlığın toplumsal sonuçlarını çarpıcı biçimde gözler önüne serer. Onun tasvirinde Türk toplumu, namazı büyük bir titizlikle yerine getiren bir yapı sergiler; ancak bu ibadet çoğu zaman ahlâk ve vicdanla bütünleşmez. Yalan söyleyen bir tacirin, zulüm emri veren bir yöneticinin veya haksızlık yapan bir bireyin, ibadetini yerine getirdikten sonra davranışını sorgulamadan sürdürmesi, ibadetin içsel dönüşüm gücünü yitirdiğini gösterir. Filibeli Ahmet Hilmi'ye göre bu durum, ibadetin anlamdan koparak bir alışkanlığa dönüşmesi demektir. İbadet ile adalet, vicdan ile davranış arasındaki bağın kopması, hem bireysel hem de toplumsal düzeyde derin bir ahlâkî aşınmaya yol açmaktadır.

Aykut Edibali ise bu eleştirileri daha geniş bir çerçeveye taşıyarak meseleyi medeniyet perspektifinden ele alır. Ona göre Türk milletinin temel sorunu, milli kültür ve İslam medeniyeti Rönesansı'nı gerçekleştirememiş olmasıdır. Edibali'nin kullandığı Rönesans kavramı, İslam'da yeni bir din veya inanç üretme çabası değildir. Aksine bu kavram, hurafelerden arındırılmış, akıl ile vahyin birlikte işlediği sahih bir düşünce ve inanç sisteminin çağın şartlarında yeniden ihya edilmesini ifade eder. Onun "aklı Müslüman kılmak" vurgusu, inancın yalnızca bedensel ibadetlere indirgenmesine yöneltilmiş güçlü bir eleştiridir. Edibali'ye göre bugün Müslüman toplumlarda eller ve ayaklar ibadet ederken, akıl başka referanslarla düşünülmektedir. Bu kopukluk, İslam'ın medeniyet kurucu iddiasını zayıflatmakta ve dönüştürücü gücünü etkisiz hâle getirmektedir.

Bu üç düşünürün ortaklaştığı nokta, İslam'ın yalnızca şekilsel ibadetlerden ibaret olmadığı gerçeğidir. Alev Alatlı düşünmeyen dindarlığı, Filibeli Ahmet Hilmi vicdandan kopmuş ibadeti, Aykut Edibali ise medeniyet üretmeyen inancı eleştirir. Hepsisi, inancın akıl, ahlâk ve sorumluluk bilinciyle birlikte yaşanması gerektiğini savunur. Bu ortak eleştiri, Türk Müslümanlığının bir alışkanlıklar bütünü olmaktan çıkarak bilinçli, ahlâklı ve üretken bir yapıya kavuşması gerektiğini açık biçimde ortaya koymaktadır.

Bu görüşler birlikte değerlendirildiğinde ortaya çıkan tablo nettir: İslam, düşünceden, vicdandan ve medeniyet iddiasından koparıldığında, bireyi ve toplumu dönüştürme gücünü kaybeder. Gerçek bir dini diriliş, şekilsel ibadetlerin ötesine geçerek aklı, ahlâkı ve toplumsal sorumluluğu kuşatan bir bilinçle mümkündür. Bu bağlamda ihtiyaç duyulan şey yeni bir din anlayışı değil; İslam'ın özüne uygun, akli ve vicdanı yeniden merkezine alan bir medeniyet bilincidir.

AMERİKAN RÜYASI²

Hasan Zülfikar BÜLBÜL

1954: Teslimiyetin Hukuki Çerçevesi

1954 yılına gelindiğinde teslimiyetin altın çağını yaşamaya başladı. Cumhurbaşkanı Celal Bayar ve Başbakan Adnan Menderes'in 1954'ün ilk aylarında art arda yaptıkları şaşaalı Amerika ziyaretleri, Amerikan rüyasına duyulan bu tarifsiz hayranlığın ve sadakatin perçinlendiği sahneler oldu. Siyasi ve psikolojik olarak atılan bu körü körüne teslimiyet adımları, çok geçmeden hukuki prangalara dönüştü. Hükümet, 23 Haziran 1954 tarihinde imzaladığı "Askeri Kolaylıklar Anlaşması" ile Türk topraklarının kontrolünü adeta kâğıt üzerinde Amerika'ya devretti (Tunçkanat, 1975, s. 181). Bu anlaşmayla Amerika, Türkiye'nin dilediği yerinde, kira dahi ödemeksizin askerî üs ve tesisler kurma hakkını elde etti. Dahası, kurulan bu üslerdeki Amerikan sivil ve askerî personeli ile onların aileleri, tıpkı Osmanlı'nın çöküşünü hazırlayan kapitülasyonlar devrinde olduğu gibi, Türk mahkemelerinin yargı yetkisinden ve yasalarından kaçırıldı; onlara inanılmaz vergi, gümrük ve posta ayrıcalıkları tanındı. Kendi vatanında görev yapan onurlu bir Türk generalinin dahi Trabzon'daki veya İncirlik'teki bu Amerikan üslerine yetkililerin izni olmadan adım atamaması, hürriyetin ve bağımsızlığın ne denli ağır bir yara aldığı en acı resmiydi.

"Küçük Amerika" Hayali ve Ekonomik Darboğaz

1950'de milletin hürriyet sevdasıyla ve tek parti baskısına isyanıyla iktidara gelen Demokrat Parti, 1946'da atılan o ilk bağımlılık tohumlarını söküp atmak bir yana, Amerikan rüyasının büyümesine kapılarak bu asimetrik ilişkiyi hiç bozmadan sürdürmüştür. 1950'lerin başında "Küçük Amerika" olma rüyasıyla yola çıkıldığında, Kore Savaşı'nın yarattığı yüksek konjonktür ve genişleyen tarım arazileri sayesinde Türkiye'nin bir "tahıl ambarı" olacağı propagandası yapılıyordu (Tunçkanat, 1975, s. 54). Ancak bu balayı kısa sürdü. 1955 yılına gelindiğinde tarım arazilerinin genişleme sınırına dayanılması ve hava şartlarının bozulmasıyla üretim düştü; Türkiye ağır bir ekonomik darboğaza girdi. İşte tam bu çaresizlik anında Amerika, elinde birikmiş olan kendi tarım ürünü fazlalarını satmak ve Türkiye'de kendine yeni bir pazar açmak için meşum bir kuşatma başlattı. Bu kuşatma, art arda imzalanan Tarım Ürünleri Anlaşmaları ile Türk tarımını adım adım çöküşe sürükledi.

Tarım Anlaşmalarıyla Derinleşen Bağımlılık

Bu teslimiyetin ilk büyük adımı, 12 Kasım 1956 tarihli Zirai Emtia Anlaşması oldu. Bu anlaşmayla ABD, kendi ihtiyaç fazlası olan buğday, mısır, don yağı ve dondurulmuş et gibi ürünleri Türkiye'ye satmayı taahhüt etti. Üstelik bu ürünler karşılığında Merkez Bankasında biriken Türk liralari, Amerika'nın Türkiye'deki kendi masraflarını karşılamak, piyasa imkânları yaratmak ve kendi propagandası doğrultusunda kullanılmak üzere yine ABD'nin kontrolüne bırakılıyordu.

Çember, 25 Ocak 1957 tarihli Ek Anlaşma ile daha da daraldı. Bu anlaşmayla listeye arpa, konserve sığır eti, peynir, süt tozu ve pamuk/soya yağı da eklendi. Anlaşmanın getirdiği şartlar ise bağımsız bir devletin kabul edemeyeceği kadar ağırdı: Amerika'dan gönderilecek dondurulmuş ve konserve etlerin İslami usullere göre kesilmiş olması şartı bile anlaşmaya konulmamıştı. Sabun yapımında kendi öz ürünümüz olan zeytinyağının kullanımı yasaklanarak yerine, içinde domuz yağı bulunma ihtimali olan Amerikan don yağının kullanılması mecburiyeti getirildi. Zeytinyağı üreticisi kaderine terk edildi. Daha da vahimi, Türk ürünlerini korumak için konulan gümrük vergisi, belediye hissesi ve rıhtım resmi gibi vergilerden Amerikan tarım ürünleri tamamen muaf tutuldu (Tunçkanat, 1975, s. 65). Vergisiz giren bu ucuz Amerikan malları karşısında Türk köylüsünün rekabet etme ve ayakta kalma şansı elinden alındı.

Bağımlılık projesi, 20 Ocak 1958 tarihli Tarım Ürünleri Anlaşması ile ülkenin beslenme alışkanlıklarını dahi değiştirmeye yöneldi. Bu anlaşmayla sağlanan fonlar, özellikle Amerikan tarım ürünlerinin tüketimini artıracak tesislere kredi olarak verildi. Türkiye'de pazarı olmayan Amerikan soya yağı mutfaklara sokuldu; Amerikan süt tozu okullarda çocuklara zorla içirilerek yeni nesiller bu damak tadına alıştırıldı ve yerli soya fasulyesi ekimi kasten baltalandı. Aynı tarihte Amerikan Büyükelçisinin verdiği bir nota ile Türkiye'nin buğday ihraç etmesi yasaklandı. Şayet Türkiye sert buğday ihraç ederse, sattığı miktar kadar Amerikan buğdayını kendi döviz kaynaklarıyla ABD'den satın alma cezasına çarptırılmayı kabul etti.

Bu sömürü düzeninin zirvesi ise 21 Şubat 1963 tarihli Anlaşma ve Notada yaşandı. Amerika, kendi soya ve nebati yağlarına rakip olmasını engellemek için Türkiye'nin zeytinyağı ihracatına yıllık 10.000 ton sınırı koydu. Türkiye bu sınırı aşarsa, aştığı miktar kadar nebati yağı Amerika'dan dövizle satın almak zorundaydı. Dahası, Türkiye'nin diğer nebati yağlar ve yağlı tohumlar ihracatı da yılda yalnızca 6.400 tonla sınırlandırıldı. Amerika, zeytin ağaçlarını adeta kestirmeye kararlıydı; zira bu kısıtlamalar nedeniyle elinde kalan yağı satamayan Türk köylüsü ya ağaçlarını kesip odun yapacak ya da toprağını terk edip şehirlere göç edecekti. "Yardım" adı altında imzalanan bu tarım anlaşmaları, Amerikan çiftçisini daha da zenginleştirmek uğruna Türk tarımını, köylüsünü ve üretimini planlı bir şekilde yoksulluğa ve dışa bağımlılığa mahkûm etmiştir.

Sofradan Türkülere Uzanan Kültürel Kuşatma

Bu kuşatma yalnızca anlaşma metinleriyle değil, toplumun en mahrem tınısı olan türkülerle de yürütülüyordu. Tam da zeytinyağı ihracatına kısıtlamalar getirildiği ve halkın Amerikan margarinine alıştırılmaya çalışıldığı o yıllarda, garip bir şekilde bir Bursa türküsü radyolarda yankılanmaya başladı: “Zeytinyağı yiyemem aman, basma da fistan giyemem aman...” Kuşaklar boyu zeytinyağıyla beslenmiş, bu yağı şifa niyetine kullanmış Anadolu insanına kendi öz değeri, bir “rahatsızlık” ve “köylülük” nişanesi olarak sunuluyordu. Türkünün devamında geçen “basma da fistan giyemem” nakaratı ise yerli dokuma sanayinin yerine Amerikan yardımıyla gelen naylon ve sentetik kumaşların parlatılmasının bir yansımasıydı. Bir halkın damak tadı ve giyim kuşamı, neşeli bir melodi eşliğinde Marshall Planı’nın ihtiyaçlarına göre yeniden tasarlanıyordu. Böylece 1950’lerin ortasında sokaktaki insan, yalnızca cebindeki paradan değil, sofrasındaki kadim kültürden de adım adım koparılıyordu.

Hollywood ve Amerikan Hayat Tarzının Yayılışı

Kültürel darbelerden biri de Amerika’nın o parıltılı dünyasını yansıtan, “Rüya Fabrikası” olarak adlandırılan Hollywood sineması aracılığıyla gerçekleşiyordu. Sinema yalnızca bir kitle eğlencesi değil; kitlelere ne giyeceklerini, nasıl tüketeceklerini ve dünyayı nasıl algılayacaklarını öğreten çok güçlü bir zihniyet belirleyicisiydi. Beyaz perdeden yansıyan “mutlu son” (happyend) ideolojisi, Amerikan yaşam tarzını yeryüzündeki en ulvi ve ulaşılmaması gereken hedef olarak pazarlıyor; yoksul kitlelerin kendi rızalarıyla bu yeni kültürel hegemonyaya boyun eğmesini sağlıyordu (Yılmaz, 2011, s. 62). Bu kültürel bombardıman o kadar derin ve sarsıcıydı ki Amerikan filmlerindeki hayat tarzı, Türk halkının günlük alışkanlıklarını hızla değiştirmeye başlamıştı.

Sinema eleştirmeni Atilla Dorsay’ın tabiriyle bu, adeta “Sam Amca’lı Bir Yaşam” dayatmasıydı. Hollywood patentli düşler; Coca-Cola ve Pepsi içme, çiklet çiğneme, konserve yiyecek tüketme gibi alışkanlıkları hızla belleklere yerleştiriyordu. Bu yozlaşma, dönemin kimi Türk aydınlarını dehşete düşürmüştü. Hüseyin Cahit Yalçın, 1949’da “Amerikan filmlerinin genç ruhlar üzerinde yaptığı tesiri çocuklarımızda hayret ve dehşet ile görüyoruz.” diyerek bu kültürel işgale isyan etmişti. Taşralı sinema salonu sahipleri dahi artık filmlerde sanattan ziyade “holivud” tarzı öpüşme, çıplaklık ve bar sahneleri arıyor; ahlaki çözümlere beyaz perde aracılığıyla ülkenin yapısına aşılanıyordu.

6-7 Eylül Olayları ve Derin Kırılma

İçeride zihinler ve yaşam tarzları bu sahte rüyalarla uyuturulurken, dışarıda Kıbrıs davası Türk milletinin yüreğinde için için kaynayan bir volkana dönüşmüştü. Tam da bu hassas dönemde, 6 Eylül günü radyolardan yayılan “Atatürk’ün Selanik’teki evine bomba atıldı.” haberi, İstanbul’un sokaklarını bir anda cehenneme çevirdi. Aslında

bu haber, tıpkı Missouri’nin gelişi gibi, kitleleri belirli bir amaç doğrultusunda harekete geçirmek için kurgulanmış bir fitildi. Haberin duyulmasıyla birlikte, önceden hazırlanmış her hâllerinden belli olan, ellerinde sopalar ve listeler bulunan kalabalıklar, Beyoğlu’ndan Kurtuluşa kadar gayrimüslim vatandaşların evlerini, iş yerlerini, kiliselerini ve okullarını yağmalamaya başladı.

İki gün boyunca süren bu dehşet dalgası, yalnızca bir azınlık grubuna yönelik öfke patlaması değil, Türk devlet geleceğinin o kadim “birlikte yaşama” iradesine vurulmuş ağır bir darbeydi. Daha da vahimi, yıllar sonra bu operasyonun mimarlarından emekli Orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu’nun ağzından dökülecek olan itiraftı: “6-7 Eylül de bir Özel Harp işidir. Muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı.” (Güllapoğlu, 1991, s. 104). Bu “muhteşem örgütlenme”, NATO konsepti çerçevesinde kurulan gayrinizami harp yapılarının Türk topraklarında kendi vatandaşına karşı prova yapmasından başka bir şey değildi.

Bu olaylarla birlikte Osmanlı’dan miras kalan son kozmopolit zenginlik de bu derin kuşatmaya kurban verildi. İstanbul’un sermayesi ve kültürel dokusu el değiştirirken Türkiye, hem uluslararası arenada “barbarlık” suçlamalarıyla köşeye sıkıştırıldı hem de iç huzuru onarılmaz bir yara aldı. Tıpkı Hollywood filmlerindeki kusursuz kurgular gibi, Türkiye’nin iç siyaseti ve toplumsal kırılmaları da dışarıdan yazılan senaryolara göre şekilleniyordu. Amerikan rüyasıyla uyuşturulan bir toplum, kapalı kapılar ardında NATO’nun gizli yapılanmalarına ve müttefiklik dengelerine kurban edilen karanlık gerçeklerle baş başa bırakılmıştı. Bağımsızlık ve hürriyet türküleri söyleyen Demokrat Parti iktidarı ise kendi kurduğu veya kurulmasına izin verdiği bu canavarın gölgesinde, yaklaşan 27 Mayıs fırtınasına doğru sürükleniyordu.

Ekonomik Çöküşten Siyasi Sertleşmeye

Türkiye, her geçen gün daha fazla borçlanması ve üretimden koparılmasıyla bir “alacaklı-borçlu” ilişkisinin içine sürüklenmişti. Ekonomik mucize bitmiş; yerini karaborsaya, ekmek kuyruklarına ve tarihimizin en büyük devalüasyonlarından biri olan 4 Ağustos 1958 kararlarına bırakmıştı. Türkiye artık dışarıdan kuruş yardım alamaz hâle gelmiş, IMF kapısına ilk kez bu dönemde dayanmıştı. İktisadi çöküş, siyasi sertleşmeyi de beraberinde getirdi. Demokrat Parti, sarsılan otoritesini korumak için “Vatan Cephesi” gibi toplumu ortadan ikiye bölen yapılar kurarken üniversite gençliği ve ordu içindeki huzursuzluk had safhaya ulaştı (Tunçkanat, 1975, s. 45). 5 Mart 1959 tarihinde Amerika ile imzalanan “Doğrudan İş Birliği Anlaşması”, Türkiye’nin bağımsızlığına indirilmiş nihai darbeydi. Bu anlaşmaya göre Türkiye’ye yönelik yalnızca dışarıdan değil, “içeriden” bir tehdit (dolaylı saldırı) olması durumunda dahi Amerikan ordusu müdahale etme hakkına sahip oluyordu. Bu, Türkiye’nin kalbine bir “Truva Atı” yerleştirmekten farksızdı.

BULAŞICI KÖRLEŞME, KALICI KÖRLÜK

Mustafa KARAŞAHİN

Değerli Uyanış okurları,

Bu yazımızda, “İnsanlar ve kurumlar nasıl körleşir; bireysel körleşme hangi şartlarda toplumsal ve kalıcı bir körlüğe dönüşür?” sorusuna cevap anlamında, Nobel Edebiyat Ödülü sahibi Elias Canetti’nin Körleşme ve José Saramago’nun Körlük romanlarından hareketle çağımızın bireysel ve toplumsal körleşme süreçlerini değerlendirmeye çalışacağız. Ayrıca Çehov’un bir hikayesinden hareketle bir tespit yapacağız.

Körlüğün bir türü de gözler açık olduğu hâlde gerçeği görememektir. İnsan; gördüğü hâlde anlamayabilir; başkasının acısına tanıklık ettiği hâlde hiçbir şey hissetmeyebilir. Bilgi kibri zihni, alışılmış acılar ise vicdanı köreltebilir. Canetti ve Saramago bu tehlikeyi farklı yönlerden ele almışlardır. Canetti’de körleşme daha çok bireysel ve zihinseldir; Saramago’da ise toplumsal ve ahlakidir.

İki romandaki temel düşünce insan önce anlama ve hissetme yeteneğini kaybeder; sonra gördüğü hâlde görmeyen bir varlığa dönüşür. Önce körleşir, sonra kör olur.

Canetti’de Körleşme

Elias Canetti’nin 1935 yılında yayımlanan Körleşme romanı, kitaplarına ve düşünce dünyasına kapanmış bir bilim insanı olan Peter Kien’in giderek gerçeklikten kopuşunu anlatır. Kien son derece bilgili, kültürlü ve eğitilmiş biridir; ancak bilgisi onu insanları anlamaya veya sağlıklı ilişkiler kurmaya götürmez. Tam tersine, kitapları gerçek hayatın yerini alan kapalı bir evrene dönüşür. Bilgisi arttıkça dış dünyaya yabancılaşır.

Canetti’nin eleştirisi, bilginin insanı hayattan koparan bir üstünlük aracına dönüşmesinedir. Kişi bilgisini sorgulanamaz bir güç olarak görmeye başladığında, bilgi bilgeliğe yerine kibir üretir. Bu durum

günümüzün dijital dünyasında yeni biçimler kazanmıştır. Sosyal medya algoritmaları, bireyleri benzer düşüncelerin sürekli tekrarlandığı dijital “yankı odalarının” içine taşımaktadır. Günümüz insanı da farkında olmadan dijital ortamda kendi görüşlerinin tekrarlandığı bir dünyanın içine kapanmakta; bilgiye erişim artarken düşünsel çeşitlilik ve gerçek hayatla temas zayıflamaktadır.

Saramago’da Körlük

José Saramago’nun 1995 yılında yayımlanan Körlük romanında, nedeni bilinmeyen bir körlük salgını kısa sürede toplumun tamamını etkiler. Ancak romanın asıl meselesi tıbbi bir salgın değildir. Saramago, bu olağanüstü durum üzerinden insan doğasını, ahlaki değerleri ve medeniyetin kırılganlığını sorgular. Körlük, insanın vicdanını ve başkalarının acılarını görme yeteneğini kaybetmesinin simgesidir.

Toplumsal düzen çöktüğünde insanlar yalnızca yönlerini değil, birbirlerine karşı sorumluluklarını da kaybetmeye başlar. Güç, bazı kişilerin elinde baskı aracına dönüşür; korku, dayanışmanın yerini alır. Romanın cevabı açıktır; toplum yalnızca yasalar ve kurumlarla ayakta kalmaz; güven, dayanışma, vicdan ve karşılıklı saygı da toplumsal hayatın temelidir. Bu değerler zayıfladığında toplum, fiziksel olarak ayakta görünse bile ahlaki açıdan çözölmeye başlar.

Bireysel körleşme yaygınlaştığında toplumsal körlük ortaya çıkar. Kurumlar, medya, siyaset ve toplumun geniş kesimleri aynı gerçekleri görmezden gelmeye başladığında körlük artık kişisel bir sorun olmaktan çıkar; kalıcı bir toplumsal yapıya dönüşür.

“

“Toplumu yıkan büyük felaketler, genellikle insanların normalleştirdiği küçük yanlışlardan doğar.” Rus yazar Çehov

”

Günümüz Dünyasında Körleşmenin Biçimleri

1-Vicdan Körleşmesi (Acıya duyarsızlaşmak):

İnsanlığın en temel değerlerinden biri, başkasının acısını hissedebilme yeteneğidir. Empati, yalnızca başka bir insanın ne yaşadığını bilmek değil, onun yaşadığı acının kendimizden tamamen bağımsız olmadığını fark edebilmektir. Ancak savaşların, açlığın, yoksulluğun ve zorunlu göçlerin sürekli haber konusu hâline gelmesi zamanla insanları duyarsızlaştırmaktadır. Gazze’den Sudan’a, Yemen’den Suriye’ye kadar uzanan savaşlar ve insani krizler, çağımızın en ağır vicdan sınavlarından birini oluşturmaktadır. Asıl sorun ve tehlike ise, insanların karşılaşılan acıları zamanla sıradanlaştırarak duyarsızlaşmalarıdır.

Türkiye’de de büyük depremlerden sonra ortaya çıkan güçlü dayanışmanın zamanla zayıflaması veya yoksulluk haberlerinin gündelik hayatın sıradan bir parçası hâline gelmesi bu tehlikeyi gösterir. **Vicdan körlüğü, görülen acının hissedilmemesidir.**

2-Alışkanlık Kaynaklı Körleşme:

Rus yazar Cehov bir hikayesinde “Toplumu yıkan büyük felaketler, genellikle insanların normalleştirdiği küçük yanlışlardan doğar.” temasını işler. Hikayede Rusya’nın ücra bir köyünde, rayların vidalarını sökerken yakalanan bir köylü sorgusunda müfettişin, “Binlerce insanın canına kastettiğinin farkında mısın? Neden söküyorsun o vidaları?” sorusuna “Sadece bir vida beyim... Oltama ağırlık yapması için lazım. Ben kimseye zarar vermem. Hem tüm köy böyle yapar; bir vidayı sökeriz, birini bırakırız. Fizik dersinde öğrendik, yük dağılır, tren devrilmez.” Müfettiş: “Muhtar görmüyor mu bunu?” deyince Köylü: “Görmez olur mu? Karakolun ve kendi evinin kilitlerini bile bu vidalardan yaptırdı. Bedava sonuçta...” der. Müfettiş: “Peki ya maaşınızı artırsak? Vazgeçer misiniz bu hırsızlıktan?” diye sorunca köylü: “Mesele para değil beyim, mesele alışkanlık. Adaleti ve ahlakı çocukken öğretmezseniz; büyüdüğümüzde cebimiz para görse de biz o vidaları sökmeye devam ederiz.”

Müfettiş, dehşete düşerek raporunu yazmak üzere başkente giden trene biner. Camdan dışarıyı izlerken kendi kendine, “Bu durum bir gün felakete yol açacak...” Tam o sırada ray kenarında elinde iki tane vida tutan küçük bir çocuk görür. Çocuk gülümseyerek el sallarken. Müfettiş dehşetle bağırır, “Treni

durdurun!” Ama çok geçti. Kulakları sağır eden o metal çatırtısı duyuldu. Çocuk ne fizik biliyordu ne de “bir söküp bir bırakma” kuralını. O sadece büyüklerinden gördüğünü yapmıştı; ama yan yana iki vidayı birden sökmüştü. Tren devrildi.

Büyüklerin alışkanlığı küçüklere örneklik teşkil etmiş ve felaket kaçınılmaz olmuştur. Hikayede toplumsal alışkanlıkların körlüğü nasıl oluşturduğuna ve körlüğün nesiller boyu sürdüğüne ilişkin ipuçları da vardır.

3-Eşitsizlik Körleşmesi (Farklı dünyalara duyarsızlık):

Ekonomik eşitsizlik büyüdükçe toplumun farklı kesimleri birbirlerinin hayatlarını anlamakta zorlanır. Bir kesim için temel ihtiyaç olan barınma, başka bir kesim için yatırım aracına dönüşebilir.

4-Tüketim Körleşmesi:

Modern tüketim kültürü, insana sürekli daha fazlasına sahip olması gerektiğini söyler. İnsan; kendisini sahip olduğu eşyalar ve sergilediği yaşam biçimi üzerinden tanımlamaya başladığında; erdem, dayanışma ve insanî ilişkiler ikinci plana düşer.

Türkiye’de gösteriş tüketiminin yaygınlaşması ve borçlanarak borçla statü satın alma eğilimi, insanın sahip olduklarını artırırken hayatın anlamını gözden kaçırmaya yol açmaktadır.

5-Güç Körleşmesi (Eleştiriye Duymamak):

Gücü elinde bulunduran kişiler ve kurumlar denetlenmediğinde, sadece kendi varlığını korumaya yönelik yapılara dönüşür. Türkiye’de siyasi kutuplaşma, farklı kesimlerin birbirini dinlemesini zorlaştırmaktadır.

“

Toplumsal düzen çöktüğünde insanlar yalnızca yönlerini değil, birbirlerine karşı sorumluluklarını da kaybetmeye başlar. Güç, bazı kişilerin elinde baskı aracına dönüşür; korku, dayanışmanın yerini alır

”

Hakikat Körleşmesi:

Sürekli değişen gündemler arasında bilgiler hızla tüketilmekte, dezenformasyon ve yapay gündemler nedeniyle toplum ortak bir gerçeklik duygusunu kaybetmektedir. Hakikat körlüğü gerçeğin, çok sayıda bilgi ve yorum arasında görünmez hâle gelmesidir.

6-Gelecek Körleşmesi:

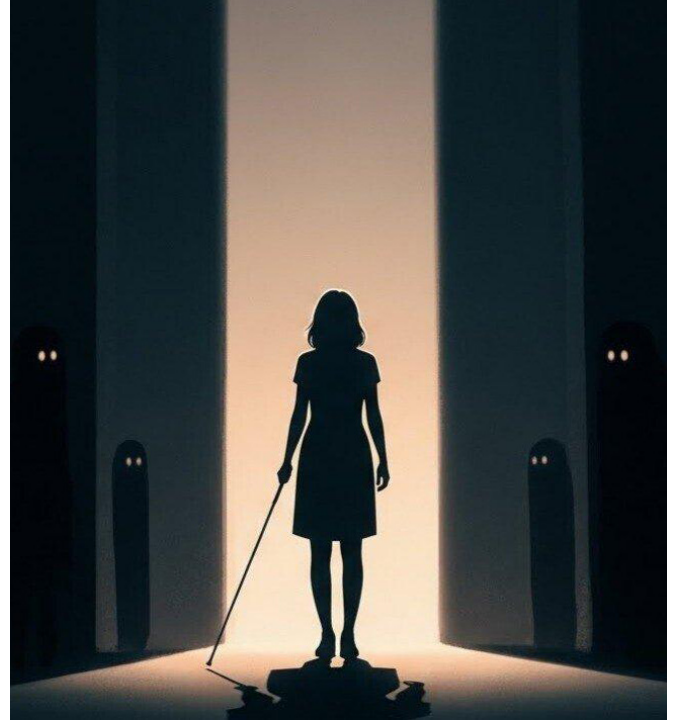
İklim değişikliği, çevre tahribatı ve doğal kaynakların aşırı tüketimi, geleceğe karşı sorumluluk duygusunun zayıfladığını göstermektedir. Geleceği görememek, bugünün çıkarlarını geleceğin haklarından daha önemli görmekten kaynaklanır.

Sonuç ve Değerlendirme

Batı Medeniyetinde bazı aydınlar kendi toplumlarında gördükleri ahlaki yozlaşmayı ve merhamet eksikliğini eleştirmiştir. İslam, akli kullanmayı teşvik ederken birçok Müslüman toplumda Batı tarzı bir eleştiri ve sorgulama kültürü tam anlamıyla gelişmemiştir. Bu bir çelişki olarak değerlendirilmelidir. Bu çelişkinin bedeli ise çoğu zaman savaş, yoksulluk ve toplumsal acılar olarak ödenmektedir.

Canetti'nin anlattığı **körleşme bir süreç**, Saramago'nun anlattığı **körlük ise bu sürecin toplumsal sonucudur**. Canetti, insanın kendi düşüncelerine ve doğrularına kapanarak gerçeklikten uzaklaşmasını; Saramago ise vicdan, dayanışma ve ortak sorumluluk duygusunun zayıfladığı bir toplumun nasıl çözülebileceğini gösterir.

Bu uyarı bireyler, devletler, kurumlar ve küresel düzen için de geçerlidir. Silahlanma yarışı, güvenlik kaygılarının insanî değerlerin önüne geçmesi ve uluslararası ilişkilerde gücün haklılıktan daha belirleyici hâle gelmesi, siyasal körlüğün küresel boyutlarını ortaya koymaktadır. Güç denetlenmediğinde araç olmaktan çıkarak kendi varlığını koruyan bir amaca dönüşmekte; böylece haklı olanın değil, güçlü olanın sesi daha fazla duyulmaktadır.

Benzer bir sorun sağlık alanında da görülmektedir. Bilimsel gelişmeler insan hayatını koruma imkânlarını artırırken, sağlık hizmetleri ve ilaç üretimindeki ekonomik çıkarlar; kamu yararı, erişim ve eşitlik sorunlarını gündeme getirmektedir.

Devletlerin güvenlik adına barışı, kurumların çıkar adına insanı, toplumların ise kısa vadeli kazançlar uğruna geleceği ikinci plana atması da bir körleşme biçimidir. Üstelik bu körlük bulaşıcıdır: Bir kişinin, kurumun veya devletin duyarsızlığı zamanla daha geniş bir toplumsal davranış biçimine dönüşebilir.

Kalıcı körlük, gerçeği gördüğü hâlde onu değiştirmek için sorumluluk hissetmemektir. Canetti, Saramago ve Cehov'un farklı biçimlerde dile getirdiği ortak uyarı, **“Bilgi insanı kendiliğinden bilgeleştirmez, güç onu kendiliğinden adil kılmaz.”** anlayışıdır. İnsan, kendi doğrularını sorgulayabildiği, başkalarının hayatlarını anlayabildiği ve onların acılarını kendi sorumluluğunun bir parçası olarak görebildiği ölçüde gerçekten “görebilir”.

Gördüğümüz hâlde anlamayı, bildiğimiz hâlde sorgulamayı ve tanık olduğumuz hâlde sorumluluk almayı neden bırakıyoruz?

Körleşmeye karşı en güçlü mücadele; daha dikkatli bakmayı, daha çok konuşmaktan önce daha iyi dinlemeyi ve gücü insanın, çıkarı adaletin, bugünü geleceğin önüne koymamayı öğrenmektir.

Çünkü insan önce anlama ve hissetme kabiliyetini kaybeder. Önce körleşir, sonra kör olur.

'geleceği yönetecek;
yetkin, enerjik gençlik'

SİZİN DE ÇORBADA TUZUNUZ OLSUN
gönöl rahatlığıyla bağış yap, mutlu ol huzur bul;
hürriyet-adalet-birlik-kardeşlik-barış ek; dünyayı umutlandır!

MİLLET DERNEğİ

GENEL MERKEZİ

Ziraat Bankası, 866-Şehremini/ İstanbul
Türk Lirası TRY hesabı: 58019796-5002
IBAN: TR69 0001 0008 6658 0197 9650 02

Dolar USD hesabı: 58019796-5003
IBAN: TR42 0001 0008 6658 0197 9650 03

EURO EUR hesabı: 58019796-5004
IBAN: TR15 0001 0008 6658 0197 9650 04

Altın A02 hesabı: 58019796-5005
IBAN: TR85 0001 0008 6658 0197 9650 05

Açıklama kısmına 'BAĞIŞ' yazınız

www.milletdernegi.org.tr

ARKADAŞ

Lütfü KILIÇ

Danışmadan fikrini
Dayıyorsan ben yoğum.
Yol belli, yolak belli;
Kayıyorsan ben yoğum.

Sevinç ve kederinde...
Sıcak, soğuk, serinde...
Tembel tembel yerinde
Sayıyorsan ben yoğum.

Sapıp ata izinden,
İkrahlanıp özünden...
Söz verip de sözünden
Cayıyorsan ben yoğum.

Yoksa amelde ecir,
İnanan yürek acır.
Topluma fitne fücür
Yayıyorsan ben yoğum.

Nerede gezersen gez,
Yeter ki nefsin ez.
Dalga dubarayla göz
Boyuyorsan ben yoğum.

Olmaz olsun bu nizam;
Sana ikram, bana gam!
Demeden helal, haram;
Yiyiyorsan ben yoğum.

Çıkıp hak seferine,
Varıp güçlü birine;
Adaletin yerine
Koyuyorsan ben yoğum.

Sığınmadan ihsana,
Yönelmeden irfana...
Utanmadan şeytana
Uyuyorsan ben yoğum.

Dayanıp su-i zana,
Musallat olup cana,
Çekinmeden insana
Kıyıyorsan ben yoğum.

Lütfü der; işim çetin,
Âşığıyım milletin...
Altını memleketin
Oyuyorsan ben yoğum.